

Novi svijet

ISSN 1331-226X godina XLVI. br. 6 - lipanj 2010.

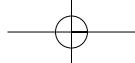
Cijena 15 kn

Dijalog,
što je to?

Sam - sama

Upunini radosti

SADRŽAJ

Naslovica:
Mladi na 6.
susretu hrvatske
katoličke mladeži
održanom 8. i 9.
svibnja u Zadru
pod geslom "Da
vaša radost bude
potpuna"

Foto:
Božidar Poljak

6

12

20

<p>3 KOMENTAR
Dijalog, što je to?</p> <p>4 RIJEČ ŽIVOTA
Tko gubi nalazi</p> <p>5 IZ ŽIVOTA
Jimmy
Ima nešto!</p> <p>6 EKUMENIZAM
S Istoka svjetlo</p> <p>8 NA PUTU SVETOSTI
Prijateljica</p> <p>9 SVJEDOČANSTVO
Životna škola</p> <p>10 AKTUALNO
Dan pokreta i udruga
Zagrebačke nadbiskupije</p> <p>11 PAPINE RIJEĆI
Papa u Fatimi</p> <p>12 SPECIJALNO
Nastavite na Chiarinom
tragu</p> | <p>14 SA SVIH STRANA
Svijet pun ljubavi</p> <p>16 SVJEDOČANSTVO
Postali smo tim</p> <p>18 DUHOVNOST
JEDINSTVA
Karizma jedinstva
i politika / 2</p> <p>20 MLADI
Tjedan ujedinjenog svijeta
U punini radosti
Ne bojte se!
SHKM našim očima</p> <p>26 INTERVJU
Novinarstvo je lijepa
profesija</p> <p>29 INICIJATIVE
Put k suncu</p> <p>30 OBITELJ
Sam - sama</p> | <p>32 ZDRAVLJE
Otrovni ubodi</p> <p>33 EUROPSKE
INTEGRACIJE
Tko odlučuje
o proračunu EU?</p> <p>34 POEZIJA
Večer francuske šansone</p> <p>35 DRUŠTVENE IGRE
Lopta i šešir</p> |
|---|---|---|

26

Mjesečnik Pokreta fokolara
Godina XLVI br. 6 - lipanj 2010.

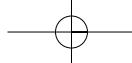
Uredništvo i uprava: Novi svijet, Franje Račkoga 30, 48260 Križevci, tel.: (+385) 048 682282, fax: (+385) 048 270033; e-mail: novi-svijet@fokolar.hr, web stranica: www.fokolar.hr. **Izdvajač i nakladnik:** Djelo Marijino - Pokret fokolara; **Glavna urednica:** Dina Perkov; **Uredničko vijeće:** Dina Perkov, Marija Vrdoljak, Sonja Eterović, Zdenko Horvat; **Grafički urednik:** Bartolomej Zielinski; **Suradnici:** Ivana Cvetković, Paola Glavurtić, Domagoj Sajter, Josip Planinić, Branimir Kovačević, Željko Scotti.

Tisak: FEROPROMS d.o.o., Zagreb. **Godišnja pretplata** 150 kn, za Europu: 33 EUR. Za kontinent: 55 USD. Pojedinačni broj 15 kn. Uplate putem vašeg povjerenika ili na račun Pokreta fokolara broj 2360000-1101456527.

Pod poziv na broj upišite vaš evidencijski broj koji se nalazi u gornjem lijevom kutu listića s adresom. Osobe jednom preplaćene na Novi svijet dobivaju ga dok se ne odjave.

Novi preplatnici koji još ne znaju svoj evidencijski broj upisuju pod poziv na broj 5000, a kopiju uplatnice moraju obvezatno poslati na uredništvo. **Devizni račun:** PRIVREDNA BANKA ZAGREB D.D., 10000 Zagreb, Račkoga 6, Croatia, SWIFT CODE: PBZGHR2X IBAN HR77 2340 0091 1100 8789 2

**Tiskanje ovog
broja započeto je
31.05.2010.**

KOMENTAR

Dijalog, što je to?

Možda smo danas zaboravili što točno znači dijalog, taj uvišeni i povlašteni kulturni izričaj koji povezuje ljudе zauzete u zajedničkim poduhvatima. U ovom našem ubrzanim suživotu navikli smo na nadvikivanja. U javnosti, u medijima, slušamo političare kako zahtijevaju, preklinju i očekuju stav dijaloga od protivničke strane, da bi se kasnije nastavili prepirati. A novine i televizija na svoj način dolijevaju ulje na vatru i razdražuju tonove. Poznato je da skandali i buka dižu tiraž i gledanost.

Zar je tako teško voditi dijalog?, pitamo se.

Ah, da, trebalo bi se vratiti Sokratu koji nikad ništa nije želio zapisati, usredotočivši svoju aktivnost na razgovor, naravno s učenicima. Platon je bio prisiljen pisati, ali je ostao vjeran dijaloškom stilu. Tvrđio je da je suviše lako ne imati sugovornike i ne morati odgovarati na pitanja. Izgleda da se i sam Isus priklonio ovom obliku komunikacije u svom nauku, pretvarajući ga u stalni životni kontakt s ljudima.

Vratimo se nama. U sveukupnoj baštini ljudske misli svakako je zapisan *know-how*, kako bi rekli Englezi, tj. skup potrebnog znanja za korištenje ove metode suživota i rasta.

Nužan uvjet za početak dijaloga je postojanje pozitivne i aktivne tolerancije među sugovornicima. To ne znači samo i

toliko podnošenje druge osobe, koliko uzajamno prihvatanje u ravnopravnosti, gotovo poistovjećivanje s drugim i s njegovim stajalištem. Samo je tako moguće početi shvaćati zajedničke probleme u njihovoј cijelovitosti i istinitosti.

Chiara Lubich, učiteljica dijaloga, govorila je da dijalog daleko nadilazi toleranciju, koju nije željela podcijeniti. "No, dijalog je nešto drugo: to je uzajamno obogaćenje, to znači voljeti, već se osjećati braćom, stvarati sveopće bratstvo već na ovoj zemlji", rekla je.

Naravno, ljudima je potreban konkretni prostor gdje se dijalog može prakticirati, gdje se možemo vježbati u dijalogu. Vježbanjem postajemo sposobni ne samo ocijeniti kako govore drugi, nego i provesti u praksi komunikacijske sposobnosti svakoga u ozračju uzajamnog poštovanja. Samo ako prakticiramo dijalog redovito i sustavno – osobito s onim osobama koje razmišljaju puno drugačije od nas – možemo pridonijeti da komunikacija postane prostor uzajamnog rasta i obogaćenja i da sukobi ne budu problem nego prigoda za preobražaj društvene stvarnosti.

Ovaj proces postaje učinkovit samo kao doprinos koji daju naše različitosti, a ne sučeljavanje koje negira protivnika i kvalificira ga kao neprijatelja.

Pravila dijaloga netko je sažeo u šest točaka: 1) prihvatiš iz-

zov dubokog dijaloga - u dijalogu treba davati i primati; 2) temelj dijaloga je ljubav; 3) u dijalogu se zadržava vlastiti identitet, s otvorenošću i poštovanjem prema identitetu drugoga; 4) dijalog se ostvaruje slijedeći svoju savjest - tražimo što nas povezuje, pozitivno, opće vrednote; 5) želimo graditi sveopće bratstvo i svjedočiti da je jedinstvo moguće; 6) na putu smo i želimo hodati zajedno.

Dijalog je ključna riječ na stranici povjesne knjige koju

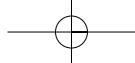
Đina Perkov

Uvjet za početak dijaloga
 je postojanje pozitivne i aktivne
 tolerancije među sugovornicima
 te njihovo uzajamno prihvatanje

čovječanstvo ispisuje u današnjem vremenu. Svi se nalazimo pred izazovom dijaloga, među kulturama, religijama, narodima, uvjerenjima, naraštajima... Zašto ne bismo dali svoj doprinos?

Slažem se da je danas situacija s dijalogom teška. No, ova se kultura prenosi zarazom. Svatko od nas ima prigodu za dijalog, baš u ovom trenutku. Sada i ovdje.

■

RIJEČ ŽIVOTA

**"Tko nađe svoj život,
izgubit će ga,
a tko izgubi svoj život
poradi mene,
naći će ga."**

(Mt 10,39)

Čitajući ovu Isusovu rečenicu, dolaze na vidjelo dvije vrste života: zemaljski život koji se provodi na ovom svijetu i nadnaravniji život koji nam je Bog dao preko Isusa, život koji ne završava smrću i koji nitko ne može oduzeti.

Pred životom možemo imati dva stava: vezati se uz zemaljski život, smatrajući ga jedinim dobrom, skloni misliti na sebe, na svoje stvari, na stvorenja; zatvoreni u svoju ljušturu, ističući samo vlastito

svoga života, odreći se svoje egoistične neovisnosti. Ako želimo biti pravi kršćani, moramo postaviti Krista u središte našega života. A što Krist želi od nas? Ljubav prema drugima. Ako taj njegov program postane naš, sigurno ćemo izgubiti sami sebe i naći život.

Ne živjeti za sebe ni u kom slučaju nije odricateljski i pasivan stav, kako bi to netko mogao pomisliti. Obveze kršćanina uvijek su vrlo velike i njegov osjećaj odgovornosti je posvemašnji.

"Tko nađe svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga."

Već na ovoj zemlji možemo doživjeti kako sebedarjem i življjenjem ljubavi u nama raste život. Kad provedemo dan u služenju drugima, kad svakodnevni rad - možda monoton i težak - pretvorimo u čin ljubavi, kušat ćemo radost i osjetiti se ostvareni.

"Tko nađe svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga."

Slijedeći Isusove zapovijedi, koje su sve usmjerene na ljubav, nakon ovog kratkog života, naći ćemo se u vječnom.

Tko gubi nalazi

ja, na kraju ćemo neizbjježno naći samo smrt. Ili ćemo vjerovati da nam je Bog podario sasvim drugačiji, autentičan život i odvažiti se živjeti tako da zaslужimo taj dar, sve dotle da ćemo žrtvovati naš zemaljski život za onaj drugi.

"Tko nađe svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga."

Kad je Isus izrekao ove riječi, mislio je na mučeništvo. Ako želimo slijediti Učitelja i biti vjerni Evandelju, mi, kao i svaki kršćanin, moramo biti spremni izgubiti svoj život, umrijeti - ako je potrebno - i u nasilnom smrću. Milošcu Božjom time će nam biti dan pravi život. Isus je prvi "izgubio svoj život" i primio ga proslavljenog. On nas je upozorio da se ne bojimo "onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti"¹.

Danas nam kaže:

"Tko nađe svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga."

Ako pozorno čitaš Evandelje, vidjet ćeš da se Isus šest puta vraća ovoj temi. To nam pokazuje kakvu važnost ona ima i koju joj vrijednost Isus daje.

Podsticanje da izgubimo svoj život nije samo Isusov poziv da podnesemo i mučeništvo. To je temeljni zakon kršćanskog života.

Trebamo se odreći postavljanja sebe idealom

Podsjetimo se kakav će biti Isusov sud posljednjeg dana. On će reći onima s desna: "Dodatak blagoslovjeni... jer ogladnjeh i dadoste mi jesti... stranac bijah i primiste me; gol i zaognuste me..."²

Da bi nas učinio dionicima života koji ne prolazi, gledat će samo jesmo li ljubili bližnjega i smatrati će učinjenim sebi ono što smo učinili njemu.

Kako ćemo onda živjeti ovu rečenicu? Kako ćemo još danas izgubiti svoj život da bismo ga našli?

Pripremajući se za veliki i odlučujući ispit za koji smo se rodili.

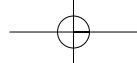
Pogledajmo oko sebe i ispunimo dan činima ljubavi. Krist nam se predstavlja u našoj djeci, u ženi, u mužu, u kolegama s posla, iz naše stranke, sa zabave, itd. Činimo dobro svima. Ne zaboravimo one o kojima svakoga dana čitamo u novinama, o kojima razgovaramo s prijateljima ili ih vidimo na televiziji. Učinimo za svakoga ponešto, prema našim mogućnostima. A kad nam one izgledaju iscrpljene, moći ćemo još uvijek moliti za njih. Ljubav je ono što vrijedi.

Riječ života, lipanj 1999., objavljena u Novom svijetu br. 6/1999.;

1 Mt 10, 28;

2 Mt 25, 34.

Chiara
Lubich

IZ ŽIVOTA

Jimmy

Nalazim se na željezničkom kolodvoru u Milenu, srca pre-puna radosti: stigla je moja jedanaestogodišnja nećakinja. Najprije smo krenule prema toaletu i postavile se u red. Toaleti s elektronskim vratima otvaraju se ubacivanjem kovаницa, a nekoliko čuvara sve to nadgleda. Dok čekam, istupi naprijed crni mladić, otprilike

dostojanstva pogažene nezaštićene osobe.

Čuvar pozove stražara zaduženog za sigurnost i izjavi pred svima da ga je mladić napao. Njegovi kolege to potvrde. Prije nego ga odvede, stražar se obrati crnom mladiću riječima: "Jimmy, poznajem te, nikad nikoga nisi ometao ovdje na kolodvoru. Reci što se dogodilo, inače ću te morati zadržati".

Nikad neću zaboraviti Jim-

riječima zahvalnosti.

Stražari mi se opet smiješe. Jimmy ne želi uložiti prijavu da ne bi nikome pravio probleme. Kaže da mu je dovoljno što mu se povjerovalo.

Jimmyja više nisam vidjela. Policajci su mi javili da je dobro. No, vidjela sam čuvare i molila za njih.

Sara Pasquariello, Milano

Ima nešto!

Posvuda vlada kriza, pa i kod nas ima mnogo nezaposlenih i gladnih koji nemaju ni najosnovnije za život. Još teže je kada se nema čvrst oslonac, pouzdanje u Boga. Kao kršćanka osjećam odgovornost i potrebu da pomognem koliko mi je moguće.

Prije nekog vremena srela sam obitelj koja je bila u velikoj materijalnoj potrebi. Majka obitelji mi se povjerila i rekla da nemaju novca ni za kruh. Dijete nisu mogli slati u školu jer nisu imali za prijevoz, a i cipele su mu bile potpuno poderane.

Nisam znala kako im pomoći. Kad sam to ispričala svojima u kući, kćerka i ja našle smo rješenje. Odrekle smo se dijela novca koji je i nama bio potreban za život. Bez razmišljanja sam otišla i darovala im ga da kupe cipele za dijete. Jako me dirnulo kada je suprug, otac obitelji, rekao ženi: "Vidiš, ima nešto! Jer kada izgubiš svaku nadu, stvar se okreće na dobro..." Budući da on nije vjernik, nisam mu izravno rekla da je to ljubav Boga koji zna za sve naše potrebe. Žena je ipak razumjela i ono što nisam izrekla. Kad sam izlazila iz njihove kuće, preplavila me velika radost i osjećaj da me k njima poslao Bog.

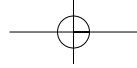
Jelena Ivanković, Subotica

mojih godina, vjerojatno stnovnik kolodvora. Pokuša ugu-rati novac kako bi ušao u toalet, ali jedan od čuvara ga zaustavi, primi ga rukama, zaprijeti i naredi da ode. Izbačen vani, na lošem talijanskom jeziku počne govoriti: "Ne rasizam", ponavljači to više puta.

Upitam čuvare zašto ga ne puste ući, a oni mi odgovore da obavljaju opasan posao i da im je dosta takvih ljudi. Mladić je i dalje ponavlja: "Ne rasizam!", sve dok ga čunar ne udari šakom po usnama. Slijedila je bolna grimasa i pitanje: "Zašto mi to radiš?" Skamenila sam se. Kao da je taj udarac upućen meni, osjećala sam bol slomljenog

myjev izgubljen pogled u potrazi za nekim tko bi mogao potvrditi istinu. Tada im se približim: "Nije bilo tako!" Odjednom se zli pogledi čuvara upere u mene, ali ne bojim se, moram odgovoriti na Jimmyjevu žed za istinom.

Stražar mi se nasmiješi i upita me želim li to reći pred policijom. Odgovaram potvrđno i odvode me na policijsku postaju zajedno s Jimmyjem. Policija ispituje i druge ljude koji su se nalazili kod toaleta. U međuvremenu me Jimmy upita tko sam i zašto sam to učinila. "Stala sam u tvoju obranu jer sam kršćanka, a i ti si sin Božji!" Uznemirenost u mojoj srcu nestaje u Jimmyjevim toplim

EKUMENIZAM

S Istoka svjetlo

*Osvrt na Ekumensku školu u Istanbulu,
priredenu u suradnji s Carigradskim
ekumenskim patrijarhatom*

**Sonja
Eterović**

*Crkva sv Sofije
u Istanbulu,
remek-djelo
bizantske
arhitekture
i umjetnosti
uopće*

Ex Oriente lux – S Istoka svjetlo! Uistinu, jaki je snop svjetla obasjavao Ekumensku školu koja se odvijala u Istanbulu, u Turskoj, od 29. travnja do 2. svibnja 2010., u organizaciji Pokreta fokolara i u suradnji s Carigradskim ekumenskim patrijarhatom. Škola je uranjala u svjetlu baštinu pravoslavnih crkava. Zbivalo se to u metropoli koja je, evo, već treće tisućjeće središte i žarište pravoslavlja. Tu, u nekoć prijestolnici Bizantskoga Carstva, Carigradu, tron je i katedra ekumenskog patrijarha, danas njezine svetosti Bartolomeja. Pravoslavnu trajnost i suslijed-

nost te patrijaršijske crkve osvjetlio je i sveti patrijaršijski sinod koji je, upravo kad se održavala Škola, zasjedao na Fanaru, istanbulskoj četvrti, i, uz ostalo, razglabao o priprema za svepravoslavni koncil.

U Školi je sudjelovalo 150 sudionika iz 24 zemlje, čak iz Meksika, Južne Koreje i Hong Konga. Osobe različitih dobi, zvanja i zanimanja; većinom pripadnika Katoličke crkve, zatim pravoslavnih, nešto protestantskih crkava, i drevnih istočnih crkava: Armeniske apostolske, Sirijske i Koptske crkve. Unatoč sinodskom zasjedanju, patrijarh Bartolomej

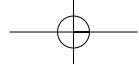
bitno je pridonio da Škola ostvari svoju svrhu: upoznavanje pravoslavlja na izvorima.

Uz ostalo, osigurao je da sudionici Škole slušaju vrsne pravoslavne teologe. Tako su oni održali vrijedna predavanja s temama: *Duhovni život Pravoslavne Crkve: Božanska liturgija, Monaštvo, Dijalog Ekumenskog patrijarhata s drevnim istočnim crkvama, Odnos Ekumenskog patrijarhata s drugim crkvama, na poseban način s Katoličkom crkvom*.

Prof. Piero Coda, ravnatelj Sveučilišnog instituta Sophia u Loppianu, u Italiji, iznio je svoje iskustvo o katoličko-pravoslavnom dijalogu, osobito o službi rimskoga biskupa u ravenskoj ispravi koju je izradio mješovito katoličko-pravoslavno povjerenstvo, a zatim je dr. Albert Rauch, ravnatelj Ekumenskog instituta u Regensburgu, iznio svoje iskustvo s pravoslavnim svijetom i govorio o sofiologiji.

Inače, svaki je dan bio označen i osvijetljen molitvom koju su predvodile crkveno i konfesionalno vrlo raznolike skupine, zatim svetom misom – srcem dana, pa razmatranjem o ponekom od oblika, vlastitom karizmatskom i proročkom poslanju Djela Marijina, primjerice o Isusu među nama, ili o prvim i bliskim odnosima s patrijarhom Atenagorom te s njegovim nasljednicima Demetrijem i Bartolomejom.

No, osim spomenutoga, program je Škole bio omogućiti sudionicima izravno upoznavanje i doživljavanje bogate liturgijske baštine i bizantskog obreda. Tako je u subotu Škola, zajedno s drugim vjernicima i sinodskim ocima, slavila svečanu Večernju koju je predvodio patrijarh u crkvi Sv. Jurja, na Fanaru. Na kraju službe patrijarh je u homiliji toplo pozdravio su-

dionike Škole, istaknuo vrsnu duhovnost Djela koja je u biti duhovnost jedinstva, koja razdijeljene kršćane prirodno potiče na crkveno jedinstvo i na dijalog s velikim svjetskim vjerama. Zasigurno, iznimna je prigoda bila osobno pozdraviti patrijarha, a on je svakom uručio

lo pozdravio sudionike Škole i s njima se fotografirao – draga uspomena!

I to nije sve! Srdačnu je dobrodošlicu, na veliku radost svih, iskazao tako što je Školu počastio cjelovečernjim koncertom koji je održao orkestar Mikisa Theodorakisa. Tu se

kroz pjesmu, u nazočnosti patrijarha i u prepunoj dvorani, moglo doživjeti grčku, narodnu, pravoslavnu dušu – s one druge strane.

Naime, u programu je Škole zacrtano da se iskustveno doživi i kulturno okružje u kojem je pravoslavlje niklo, razvijalo se i živi. I kao što je umjetnička glazbena izvedba razotkrivala perivoje narodne duše, tako je i posjet nekim sakralnim zdanjima dozvao u pamet tisućljeća u kojima je grad i pravoslavni puk proživljavao svijetle trenutke nacionalne i kulturne, kršćanske povijesti, ali i one nemile događaje koji su iza sebe ostavljali pustoš. O tome iznad svega svjedoči Sveta Sofija – čudo arhitekture, zatim, crkva Sv. Spasitelja u Chori – čudo u mozaicima, a patrijaršijski posjed na Fanaru i ženski manastir Balikli s grobnicama patrijarha postojano svjedoče o tihom, o vrlo skrovitom, doslovno skrivenom, no izvornom pravoslavnom načinu življjenja – koji je Škola tek dodirnula!

Sudionici škole pozdravljaju patrijarha Bartolomeja koji je bitno pridonio da škola ostvari svoju svrhu: upoznavanje pravoslavlja na izvorima.

Ekumenska škola u organizaciji Pokreta fokolaria i u suradnji s Carigradskim ekumenskim patrijarhatom okupila je 150 sudionika iz 24 zemlje, čak iz Meksika, Južne Koreje i Hong Konga; osobe različitih dobi, zvanja i zanimanja

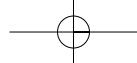

(3) Vlč Antun Čečatka

sličcu, malu ikonu Bogorodice *Odigitrije* (Marija desnom rukom pokazuje na Isusa), naznačujući tako put kojim će kršćani prisjeti – i crkvenom jedinstvu.

U nedjelju su, pak, 2. svibnja prije podne, sudionici Škole u istoj crkvi sudjelovali u vrlo svečanoj Božanskoj liturgiji – što je i opet bilo iznimno iskustvo. Na kraju bogoslužja ponovno se moglo pozdraviti patrijarha i primiti anaforu – blagoslovjen komadić kruha, blagovati ga, i tako, barem s mirisom i okusom kruha, pokazati euharistijsko zajedništvo. Patrijarh je bio vrlo raspoložen. Pokazao je to kad je, izišavši iz crkve, u dvorištu vese-

NA PUTU SVETOSTI

arhiv SKU

*Lik Chiare Luce
Badano mladi
predstavljaju na
svojim susretima.
Na slici: festival
mladih
u Loppianu
1. svibnja
ove godine*

Ova izvanredna djevojka već je osvojila srca bezbrojnih ljudi, bez obzira na rasu, kulturu ili vjersku pripadnost. Pokazuju to brojne poruke koje stižu u postulaturu iz cijelog svijeta preko SMS-ova, mailova, Facebooka, kao i mnogi ljudi koji dolaze u njezino rodno mjesto Sassello ili na njezin grob u Acqui Terme, u talijanskoj pokrajini Liguriji.

"Ona je svoje kršćanstvo živjela u prividnoj normalnosti, ali na izvanredan način", rekao je postulator kauze, otac Florio Tessari.

Chiara Luce bila je u čvrstoj vezi s Chiarom Lubich preko dopisivanja. Kad je završila biskupijska faza procesa, u ožujku 2000., Chiara Lubich ovim se riječima obratila članovima Pokreta u cijelom svijetu: "Koliko svjetla u ovoj našoj Chiari! Iščitavamo ga na njezinom licu, u njezinim riječima, u njezinim pismima, u njezinom životu posve usmijerenom na konkretnu ljubav prema mnogima! Možemo crpsti na njezinom životu. Ona je uzor i svjedok za mlade i stare: znala je preobraziti svoju muku u svabenu pjesmu!"

I dok teku pripreme oko orga-

nizacije beatifikacije, dok se i skupina iz Hrvatske priprema za putovanje u Rim, donosimo samo neke od bezbrojnih svjeđačanstava susreta i prijateljstva s budućom blaženicom koji su promijenili živote.

put kad se nađem u poteškoći ili krizi, dovoljno mi je pogledati raspelo i predivan Chiarin osmijeh i... sve prođe.

Imam 19 godina. Kad sam upoznao Chiaru, srce mi se

Prijateljica

Na beatifikaciji Chiare Luce Badano 25. rujna u Rimu sudjelovat će mladi iz cijelog svijeta.

Imam 22 godine. Upravo sam pročitala knjigu o Chiari Luce. U meni je ostavila neobjasnivu želju da ciljam na nebo i da ozbiljno krenem na put prema svetosti. (Francesca)

Zovem se Antonio i imam 21 godinu. Već više godina privlači me duhovni put male braće kapucina i nalazim se u postulatu. U vrijeme kad sam došao, jedan me je fratar upoznao s likom Chiare Badano. Ta je djevojka promjenila moj način gledanja na svijet. Od tada svaki

ispunilo radošću i nadom. Doista me prosvijetlila i probudila, rasplamsala je u meni sreću koju ne može dati ništa materijalno. Zahvaljujući tvome iskustvu, konačno sam shvatio značenje riječi "ljubiti" i iznova sam otkrio vjeru koju sam jednom davno izgubio. Tvoj me kratki život neopisivo uzbudio i ganuo. Tvoje povjerenje i twoja nada u Boga za mene su primjer i nikad ti neću prestati zahvaljivati za sve što mi daješ i što ćeš mi dati. (Josip) ■

**Đina
Perkov**

SVJEDOČANSTVO

Posebno prijateljstvo vezivalo me uz Chiara Luce. Ona me ponijela u drugu dimenziju života.

Događaj koji je obilježio moj život dogodio se 30. svibnja 2004. Tog sam dana malo kasnila na probu s jednim zborom, pa sam u vožnji ukucala sms da im to javim. U tom trenutku ispred sebe vidjela sam zavoj i htjela odložiti mobitel. Ne sjećam se što se nakon toga dogodilo. Probudila sam se nepomična, u bolnici. Ležala sam na krevetu, glavu nisam mogla pokrenuti, noge nisam ni osjećala... Ne sjećam se prve operacije. Bilo mi je kao da sanjam, kao da sve to nije stvarnost.

Te sam godine završila glazbenu akademiju u Splitu i vratila se u Zadar. Počela sam raditi u raznim školama kao profesorica glazbene kulture, za što mi je bio potreban auto. Rad u školi, a u slobodno vrijeme s raznim zborovima i klappama, ispunjavao me i sve me to ponijelo, također samostalnost i materijalna sigurnost. Život mi je bio dinamičan, dani su mi prolazili u probama, u druženjima. Uživala sam u svemu tome i osjećala da je to moj poziv. Moram priznati da sam se u to vrijeme pomalo odmakla od života koji sam živjela na studiju u Splitu, gdje sam s drugim mladima imala prilike dublje uroniti u duhovnost Pokreta fokolara i živjeti je. Sjećam se brojnih dubokih trenutaka kad mi se rasvjetilo na koji način živjeti svaku rečenicu evanđelja, osobnih i zajedničkih iskustava, te akcija koje smo poduzimali.

U bolnici je sve bilo drugačije. Nisam se mogla pomaknuti, sama jesti, sestre su me hranile, vježbale.

Odjednom sam se moralas suočiti s jakim bolovima, s

beskrajno dugim besanim noćima, s patnjom i jaucima drugih bolesnika. Pa ipak se sjećam da je to bilo i radosno vrijeme. Mnogi su me dolazili posjećivati, trudili se okružiti me pozitivnim ozračjem. Dolazili su učenici kojima sam predavala, kolege profesori, zborasi, klapaši...

No, najviše me držala stalna podrška i jedinstvo osoba iz Pokreta, mlađih s kojima sam duhovno rasla, ali i svih drugih. Shvatila sam da jednostavno moram živjeti sadašnji trenutak i ljubiti u svakom trenutku. Dolazila su mi razna pisma i to mi je davaло snage.

Posebno prijateljstvo u to vrijeme vezivalo me uz Chiara Luce. Ona me ponijela u drugu dimenziju života. Zamolila sam mamu da mi doneće knjigu o njezinom životu i od nje se nisam odvajala. Kad bih imala jake bolove, najlakše je bilo zvati sestruru i zamoliti da mi da nešto za smirenje. Ali u knjizi sam pročitala kako Chiara Luce nije htjela primiti morfij, iako je imala jače bolove od mene. Tako sam i ja htjela baš svaku bol darovati Isusu.

U to sam vrijeme pisala prijateljicama koje su me bodrile: "Dok si mlađ čini ti se da sve možeš sam napraviti. Ovdje u bolnici imam prilike ljubiti svakog trenutka. Nije uvijek lako ali mi uvelike pomaže kocka ljubavi, a na poseban način Chiara Luce. Treniram kao nikada do sada prihvati Božju volju i vjerujem da Isus ima neki ludi plan nada mnom."

Chiara Luce ostala mi je pri-

Životna škola

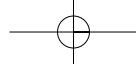
Magdalena Miočić - Magi

jateljica i imam osjećaj da smo se osobno poznavale. Na terapijama za lijevu ruku jednom nikako nisam uspijevala složiti nekakve pijke. To mi je jako teško palo jer sam se sjetila kako sam do jučer svirala, vozila auto, a sad sam jedva mogla činiti tako jednostavne pokrete... Tada sam se sjetila da je Chiara Luce rekla kako baš u svakom takvom beznačajnom trenutku zapravo možemo raditi za kraljevstvo Božje.

Danas sam se već dosta oporavila. Ponovno hodam, radim, vozim auto, studiram i vodim župski zbor. Kad mi se pojavi neka poteškoća u životu, sjetim se riječi ohrabrenja Chiare Lubich, a posebno Chiare Luce, i odmah dobijem hrabrost da se suočim s poteškoćom i da prigrlim Božju volju. Znam da je sve to za vječnost i ništa mi nije problem napraviti.

Misljam da je sve to što mi se dogodilo bila životna škola, jer sam trebala pronaći samu sebe i povjerovati u ljubav. Bog mi je dao snagu prihvati tu kušnju i zahvaljivati mu za svaki trenutak.

Magdalena Miočić: "Chiara Luce ostala mi je prijateljica i imam osjećaj da smo se osobno poznavale".

AKTUALNO

*Smotra pokreta,
udruga
i zajednica pred
zagrebačkom
prvostolnicom
15. svibnja*

žive u Nadbiskupiji zagrebačkoj rekavši da Svećenička godina koja je počela na blagdan Srca Isusova nije godina samo za svećenike, nego - kako je Benedikt XVI. rekao - to je godina za cijelu Crkvu. Treba da promislimo i produbimo svoju službu, svoje zvanje u Crkvi, a i čitav Božji narod da više produbi što je to služba svećenika, služba ministerijalnog svećeništva. Ali isto tako svećenička godina je dobra prilika da produbimo nauk Crkve, osobito Drugog vatikanskog koncila o otajstvu crkvenog zajedništva, osobito odnos klera i Kristovih

Marija Vrdoljak

Dan pokreta i udruge Zagrebačke nadbiskupije

**Željko
Scotti**

Dana 14. svibnja, misom u katedrali koju je predvođio mons. dr. Ivan Šaško, započeo je pod geslom "Vjeran je Bog koji vas pozva u zajedništvo Sina svojeg" Dan pokreta i udruge Zagrebačke nadbiskupije. Zagrebački pomoćni biskup Ivan je u svojoj propovjedi rekao da je "Crkva, zajednica Duha, ta koja izabire snagom Kristova dara. Apostoli preuzimaju novu, različitu službu, sposobnu odlučivati u ime Učitelja i Gospodina. U toj zajednici nitko nije bez prostora služenja i nitko nije bez mogućnosti očitovanja dara Duha.

Izabranje apostola Matije snažno naglašava zajedništvo i prepoznavanje koje se u Crkvi kroz stoljeća događa po istome kriteriju. Dar pojedine udruge i pokreta je na tragu istinitosti koja u prvi plan ne stavlja pojedince i njihove sposobnosti, nego ono što Bog čini u zajedništvu Crkve.

Samo tako pojedinci daju ono

što sami od sebe ne mogu dati; čine ono što od njih ne provire; postaju nositelji poslanja koje je dao netko drugi. Dvanaestorica prenose ono što ne dolazi od njih.

U tome je smislu za udruge i pokrete iznimno poticajna Svećenička godina u kojoj se očituje snaga pozvanosti, ne kao snaga zasluga, sposobnosti, ljudske umnosti, nego pozvanost na apostolski rad. Niti jedna odluka u Crkvi nije bila tako teška kao ona koja je trebala u zajedništvu Dvanaestorice iskoracići prema drugima."

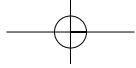
U prepunoj dvorani Vjenac potom je bio susret članova pokreta, udruga i zajednica s kardinalom Josipom Bozanićem, nadbiskupom zagrebačkim. Uvodno slovo i pozdravnu riječ dao je biskupski vikar za laike dr. Tomislav Markić, ujedno ravnatelj nadbiskupijskog pastoralnog instituta.

Zagrebački nadpastir održao je nadahnuto predavanje o pokretima, udrušama i zajednicama koje

vjernika laika. "Laici su oni koji su u Kristu predani i Duhom svetim pomazani, pozvani i opremljeni kako bi se u njima uvijek proizveli oplipljivi plodovi Duha. Sva njihova djela, molitve i apostolski pothvatni, bračni i obiteljski život, svakidašnji posao, odmor duha i tijela, ako se vrše u Duhu, i životne teškoće ako se strpljivo podnose, postaju duhovnim žrtvama, Bogu milima po Isusu Kristu... tako da laici kao klanjatelji koji posvuda sveto postupaju posvećuju Bogu sav svijet."

Nakon propovjedi Uzoritog kardinala Josipa vjernici laici iz brojnih udruga, pokreta i zajednica Nadbiskupije zagrebačke, imali su priliku postavljati pitanja i otvoreno razgovarati sa svojim nadpastirom te su to vrijeme dobro i korisno dobili i kasnije na njih priređenom domjenku.

U subotu 15. svibnja po izuzetno kišovitom vremenu održala se i smotra pokreta, udruga i zajednica pred zagrebačkom prvostolnicom.

PAPINE RIJEČI

Prvo Gospino ukazanje trima pastirima dogodilo se 13. svibnja 1917., atentat na Ivana Pavla II. 1981. na isti dan, a prije deset godina beatifikacija Hijacinte i Franje. Stoga je 13. svibnja povijesni dan koji živi u prošlosti i u sadašnjosti. Ove se godine na livadi fatimskog svetišta okupilo mnoštvo od 500 tisuća ljudi, na misnom slavlju koje je predvodio papa Benedikt XVI.

Iz njegovih homilija iščitava se da je bit kršćanstva sposobnost davanja i primanja ljubavi, što je odraz goruće vatre trojstvenog života. Marijina prisutnost u Fatimi ima ulogu uvesti "male vidioci u intimno spoznanje trojstvene ljubavi i dovesti ih do toga da kušaju Boga kao nešto najljepše u ljudskom životu".

Upravo primjerom svoga života troje pastira su bili uzor "ljubavi koja se žrtvuje za druge, ali koja druge ne žrtvuje", jer ih je Marija kao učiteljica oblikovala da "otvore srce sveopćoj ljubavi".

Mediji su najviše istaknuli Papinu rečenicu: "Krivo bi bilo misliti da je proročko poslanje Fatime završeno." Njezina poruka vrijedi zauvjek: samo kroz osobnu žrtvu svakog pojedinca, kroz podnošenje svih patnji iz ljubavi prema čovječanstvu može se nadići sebičnost nacija, rasa, ideologija, skupina i pojedinaca i otvoriti se bratskoj solidarnosti, za civilizaciju ljubavi, rekao je Papa.

Papa se u Fatimi susreo s portugalskim biskupima kojima je među ostalim rekao:

"... Ako, po mišljenju mnogih, katolička vjera nije više zajednička društvena baština i poput pokopanog sjemena zasjenjena je 'božanstvom' gospodara ovoga svijeta, ona vrlo teško može dodirnuti srca običnim govorima i pozivanjem na moralnost, a još manje uopćenim pozivanjem na kršćanske vrednote.

Odvazno i cijelovito pozivanje na načela je bitno i nužno, pa

Papa u Fatimi

Iz pohoda pape Benedikta XVI. Portugalu izdvajamo njegov posjet Fatimi i riječi koje je uputio portugalskim biskupima

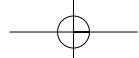
ipak samo prenošenje poruke ne dosije dubinu ljudskoga srca, ne dotiče njegovu slobodu, ne mijenja život. Ono što očarava nadasve je susret s osobama, vjernicima, koji svojom vjerom privlače Kristovo milosti, daju svjedočanstvo o Njemu.

Dolaze mi u misli riječi Ivana Pavla II.: 'Crkvi nadasve trebaju velike duhovne struje, pokreti i svjedočanstva svetosti među Kristovim vjernicima, jer iz svetosti proizlazi svaka autentična obnova Crkve, svako obogaćenje u razumijevanju vjere i kršćanskog hoda, vitalna i plodna osvremenjenost kršćanstva u susretu s potrebama ljudi, obnovljeni oblik prisutnosti u središtu ljudskoga života i nacionalne kulture'. (*Govor prigodom 20. objetnice donošenja Koncilskog dekreta Apostolicam Actuositatem, 18. 11. 1985.*)

Netko bi mogao reći: 'Crkvi trebaju velike struje, pokreti i svjedočanstva svetosti... ali nema ih!' U svezi s tim povjerio bih vam da sam se ugodno iznenadio kad sam došao u kontakt s pokretima i novim crkvenim zajednicama.

Promatrajući ih ispunila me radost i milost vidjeti kako je u jednom momentu kad se Crkva mučila, kada se govorilo o 'zimi Crkve', Duh Sveti stvarao novo proljeće, čineći da se u mladima i u odraslima probudi radost što su kršćani, što žive u Crkvi, koja je živo Kristovo tijelo. Zahvaljujući karizmama evanđeoska radikalnost, objektivni sadržaj vjere, živi tijek njezine predaje posreduje se uvjerljivo i prima kao osobno iskustvo, kao slobodno prijanjanje sadašnjem događanju Krista."

Neven Novak

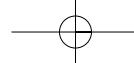

SPECIJALNO

Gustavo
Claria

Nastavite *na Chiarinom tragu*

Maria Voce na audijenciji s Papom, nakon njezinog putovanja po Aziji

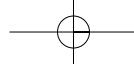

Duboku radost doživjela je Maria Voce za vrijeme privatne audijencije s Papom 23. travnja. "Osjetila sam Papino duboko sudjelovanje u svim pojedinstvima o kojima smo razgovarali. Izgledalo je da je već sve znao", rekla je. Predsjednica je pripremila album fotografija s njezinog nedavnjog putovanja u Aziju. Prolistali su ga i komentirali zajedno. "Zahvalila sam mu za blagoslov koji je uputio svim zajednicama i posvjedočila mu njihovu zahvalnost i zlaganje. Istaknula sam da se posvuda osjeća vitalnost Pokreta i da pobuduje poštovanje crkvenih vlasti i ličnosti s područja dijaloga."

Govoreći o Chiari Lubich, papa je se živo spomenuo i nazvao je velikom ženom i velikom karizmatičarkom, istaknuvši važnost da se nastavi na putu koji je ona započela. Karizmu Pokreta fokolara nazvao je graditeljicom mostova. Izrazio je svoju radost što je za 17 članova Pokreta pokrenut proces za proglašenje blaženima, osobito za Igina Giordanija i za skoru beatifikaciju mlade Chiare Luce Badano.

Na kraju je izrazio želju: "Nastavite tako, u dubokom i osobnom odnosu ljubavi prema Bogu, od kojega dolazi svaka druga ljubav; u uvijek živoj težnji prema svetosti". ■

foto: Osservatore Romano

SA SVIH STRANA

Svijet pun ljubavi

Na kongresu djece GEN4 1998. Chiara Lubich dala je ideju o kocki ljubavi: na svakoj od šest strana kocke ispisana je jedna točka umijeća ljubavi.

Marija
Vrdoljak

Kenija: Iskustvo Božje ljubavi

U svom sam životu i ja upoznala bol, ali i ljubav Božju. Ima već dosta vremena kako je jedan dječak u igri povrijedio nogu mojoj sestri. Kad sam tražila da prestane, on je srdito bacio štap prema meni i po nesreći mi je nekoliko ivera upalo u oko. U bolniči sam čekala tri dana na operaciju. Puno sam trpjela. Nisam htjela postati problem svojoj obitelji, pa sam se pitala: "Zašto baš meni?" Nakon prve operacije izgubila sam vid.

Druga operacija bila je bolnija. Zbog jednog lijeka koji sam uzimala, svakoga sam dana jedan sat bila oduzeta. Bojala sam se da više neću moći hodati. Situacija je bila teška i svi oko mene bili su uznemireni, a ja sam osjećala da moram oprostiti tom dječaku i pomoći svojoj obitelji da učini isto. Od tog sam trenutka opet počela dobivati pouzdanje u Boga i molila sam ga za hrabrost da idem naprijed.

Kad su mi liječnici rekli da više nikad neću progledati, svi su mislili da će plakati. Ali zašto se rastužiti za nešto što mi ne pripada? Zahvaljujem Bogu što

prizor i odmah mi se pojavilo pitanje: "Što sad mogu ja učiniti?" Pogledam u džep. Imao sam samo nekoliko sitniša, no možda će biti dovoljno. I dođe mi ideja kako ljubiti nju i konobara. Približim se konobaru i rečem: "Dajte šalicu čaja gospodji, ja će platiti". Na moje veliko iznenadjenje on odgovori: "Ne, neću dopustiti da platiš, ne bi bilo pravedno. Po tvojoj velikodušnosti sam razumio da je mnogo jednostavnije meni kao vlasniku lokalne besplatno ponuditi šalicu čaja gospodji". I on je počeo ljubiti – pomislio sam – bilo je dovoljno da ja počнем.

Argentina: Mogu učiniti više

Bila sam kod kuće kad je došla jedna djevojčica moleći da joj dam nešto za jelo. Najprije sam rekla da nemam ništa, ali sam odmah shvatila da je to prigoda da ljubim. Dala sam joj hranu, no neki je glas u meni govorio da mogu učiniti još više. Pogledala sam je bolje i vidjela da nije dostoјno odjevena. Uzela sam nešto od svoje odjeće i dala joj. Ona je bila sretna, a i ja sam kasnije osjetila radost jer sam je ljubila.

mi je dao dva oka, a sad sam izgubila samo jedno. Prošle sam godine saznaši da bih presadijanjem mogla opet vidjeti. Ta je operacija jako skupa, ali je postala moguća jer su mi pomogli mnogi koji dijele ovaj naš način života. Operacija je uspjela i sada vidim.

Pakistan: Zarazna ljubav

Nalazio sam se u baru kad sam primijetio da je starija gospođa ušla u lokal i naručila šalicu čaja. Bila je jako siromašna, pa ju je konobar odbio poslužiti, pomislivši da mu neće moći platiti. Promatrao sam taj

Sveta Zemlja: Teret postaje lagan

Stanujem blizu zida koji je podignut u mojoj zemlji da bi se podijelili Arapi i Židovi. Vidim ga svaki dan kad otvorim prozor svoje sobe. Na cestama se nalaze punktovi gdje vojnici zaustavljaju sve koji žele preći i kontroliraju dokumente. Tako odlazak u školu, posjet rodbini ili prijateljima postaju pravi avanturistički pothvati. Postajem uznemirena svaki put kad nas vojnici zaustave, no poslije se sjetim da svoj strah mogu darovati Isusu i da je taj vojnik čovjek kao i ja, pa ga stoga moram ljubiti. Na taj način osjećam da Isus postaje sve za mene. Daje mi snagu da započнем svaki dan ispočetka i teret poteškoća postaje laganiji.

Libanon: Radost davanja

Nedavno je jedan od nas želio podijeliti sa svima tešku situaciju u svojoj obitelji gdje otac već dvije godine ne može naći posao. Osjećali smo da je njegov problem naš. Odmah smo dali u zajedništvo što smo imali u džepovima. Zatim nam je došla jedna ideja: budući da ćemo za nekoliko dana susresti i drugu djecu, možemo predložiti svima da rade kako bi pokrili troškove školarine, jer inače više ne bi mogao ni u školu. Svi su prihvatali. Iako nisu znali

kome pomažu, prihvatali su se traženja posla.

Hrvatska: Oprostio sam

Jednoga dana, na putu do škole, u pothodniku me napala grupa mojih vršnjaka. Putovali su sa mnom u istom autobusu i samo čekali da izadem. Počeli su me lupati gdje god su stigli i vikati da im dam svoj mobitel. Nisam ga htio dati, no onda su me počeli udarati sve jače. "Mobitel nije vrijedan života", pomislio sam u trenu i predao se. Sve je to trajalo nekih 5 minuta, no meni su to bili dani i dani muke.

Oni su otišli, a ja sam ostao sjedeći sam u pothodniku. Nisam mogao ustati od bolova na duši i na tijelu. Od šoka sam se najprije smijao, a potom sam zaplakao, shvativši da sam ja ta žrtva. Prvo mi je pitanje bilo: Zašto ja?

A zatim: "Kamo ću sada, što ću reći svima?"

U trenu sam izgubio nadu i ljubav. U mene se ugnijezdila tjeskoba i mržnja, a i dan danas nosim te ožiljke.

Ustao sam jer sam video da mi nitko neće pomoći. U školi sam rekao što mi se dogodilo, a prijatelj mi se samo smijao. Tada sam shvatio da mi jedinu utjehu može pružiti Bog.

Cijeli dan sam proveo u školi i nitko nije primijetio moju bol.

To me je jako povrijedilo. Počeo sam se udaljavati od svih. Nisam mogao spavati noćima, plakao sam od bijesa, a pred očima mi se stalno vrtio prizor iz pothodnika... Sve me boljelo i od same pomisli. Pio sam tablete za smirenje, no ništa mi nisu pomogle.

Nakon nekog vremena uspio sam sve reći prijateljima u skupini GEN.

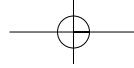
Od tada sam pokušao činiti nešto što mi se do tada činilo nemoguće: Ljubiti Isusa u njima. Počeo sam gledati na događaj kao na poruku od Boga i kao milost kako bi Mu bio što bliži.

Kada sam tu grupu kasnije video u sudnici, nije mi bilo teško gledati ih u oči, jer sam im oprostio.

Razumio sam zaista da moj cijeli život Bogu pripada. Bog je bio uz mene, pomogao mi da počnem ljubiti kao nikada prije, razumjeti da je On u svima, pa i u onim dečkima koji su me napali.

Od tada Mu zahvaljujem što još živim, što mogu gledati svijet sasvim drugačije i što mi daje priliku da još ljubim. ■

SVJEDOČANSTVO

Rimu i među njegovim stvarima sam pronašla papir s natpisom: "Bog te ljubi neizmjerno!" Ta me misao neprestano pratila. S tom mišlju u srcu došla sam i pred moj razred. Moram im to pokazati svojim ponašanjem, pomislila sam. Naravno problemi ponašanja i tada su isplivali, ali sam ostala mirna i rekla u sebi: "Bog te ljubi neizmjerno". Zaustavila sam se i rekla im staloženo: "Ja želim u ovoj korizmi biti dobra, neću vas kritizirati, neću galamiti, nego ču u vama gledati samo pozitivno. Želite li i vi tako živjeti ovo razdoblje?" "Da, ali kako?", odgovorili su. Tada sam im rekla da

Postali smo *tim*

*Sve vrste rana ovoga društva uvlače se među nove naraštaje.
Kako se s njima suočavaju petaši iz Velike Gorice i njihova razrednica?*

**Branka
Kopilović**

Petaši osnovne
škole Nikole
Hribara u Velikoj
Gorici (gore)
i njihova
razrednica Branka
Kopilović (desno)

Oduvijek sam sebe zamišljala kao profesoricu. U toj sam profesiji željela spojiti ljubav prema glazbi i prema djeci. To mi se i ostvarilo i danas predajem glazbenu kulturu u Osnovnoj školi Nikole Hribara u Velikoj Gorici. Kad sam prije 12 godina, mlada i puna elana, počela raditi, ništa mi nije bilo teško. Uspjela sam s djecom naći zajednički jezik i vrlo brzo bismo postigli suglasje. Međutim, u posljednje vrijeme se susrećem sa sve više izazova. Sve se vrste rana ovoga društva uvlače među nove naraštaje. Djeca su uglavnom izgubljena i bez čvrstih oslonaca kojima bi se mogla voditi.

Ove sam godine dobila petaše, razred pun obiteljskih problema koji se onda manife-

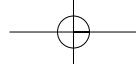
imam kocku ljubavi i prijateljstva koja nam može pomoći u nastojanju da budemo bolji. Malo sam je opisala i rekla da će donijeti na sljedeći sat.

Navečer je bila Pepelnica, ušla sam u crkvu i ne gledajući previše sjela na mjesto gdje uvijek sjedam. Kad sam podigla pogled, oko sebe sam ugledala djecu iz mog razreda, skoro polovica njih, a poslije su došli još neki i sjeli do mene. Tijekom mise svi su pozorno pratili, a kad je krenula pričest, svi su se digli i primili Isusa u srce. Tada sam u sebi rekla: "Isuse, pa kako ja dobru djecu imam! Ti u njihovim srcima možeš čuda napraviti!"

Sljedeći dan sam trčeći odjurala u školu i zaboravila uzeti kocku. Kad sam ušla, cijeli razred je uzviknuo: "Pa gdje je

stiraju i na djeci. Nerijetko mi dođu roditelji i mole me: "Dajte ih vi odgajajte, nas ne slušaju!" Koliko god sam se trudila i upotrijebila sva moja pedagoška znanja, i kao profesor i kao majka, uvijek ista priča.

Bližila se korizma i razmišljala sam kako pomoći mojim učenicima da u korizmi pokušamo biti bolji. Tih se dana naš najstariji sin vratio sa susreta u

kocka ljubavi?" Pričala sam što sve ima na njoj i izabrali smo pravilo "ljubi prvi". Netko je rekao: "Ja to neću nikako moći živjeti", a ja sam odgovorila: "Niti ja, ali nakon nekoliko neuspjeha, doći će i uspjeh".

Sat je bio prekrasan. Otkrila sam koliko blago djeca imaju u sebi, samo ako im dozvolimo da ga pokažu.

Nakon što smo tjedan dana živjeli jedno pravilo s kocke ljubavi, trebali smo na sat razrednika donijeti barem jedno iskustvo kako smo ga uspjeli živjeti. Evo nekoliko iskustava djece:

Kada je razrednica donijela kocku, bila sam uzbudjena. No, kada sam je bacila, zadatak mi se baš nije činio zgodan, ali malo po malo sam otkrila kako mi pomaže. Učila sam kad mi se nije dalo, ne da mi se pisati zadaču – sjetim se pravila i to napravim. Baš sam bila sretna!

Ja imam prijatelje koji se rugaju jedni drugima ako nešto nemaju a čak i ja nekad s njima. Ali imam i ja dobru stranu. Jednog učenika iz drugog razreda svi zafrkavaju. Ja sam se odlučio popraviti i družiti se s njim. Mnogi mu se rugaju da je debeli i još raznorazne loše nazive. Odlučio sam ići s njim u školu jer nitko to nije želio i tako smo se sprijateljili. Otkrio sam da se prijatelji ne gledaju ni ne traže po izgledu, nego po onome što im je u srcu. Bio sam zaista sretan jer mi je ova rečenica pomogla da otkrijem novog prijatelja: "Poštuj svakoga jer su svi jednako važni".

Kada nam je razrednica predložila kocku ljubavi, činilo mi se prezahтjevno. Jednog sam dana bio s prijateljima. Nama u susret je dolazio bolestan čovjek, to me je jako dirnulo i sjetio sam se pravila koje sam dobio za živjeti. Moji prijatelji su mi se počeli svi

smijati, a ja sam rekao: "Pa i on je čovjek!"

U ovih tjedan dana imao sam dosta prilike da ostvarim što mi je kocka pokazala. Nisam bio baš puno uspješan, ali sam uspio ostvariti jedno. Moj mi je bratić strašno dosadivao i stalno sam se odmicao i izbjegavao ga. Onda sam se sjetio papirića na koji smo napisali pravilo koje ćemo živjeti ovaj tjedan. Poslušao sam ga i ispalio je da nije uopće tako dosadan, nego smo se lijepo igrali. Bio sam jako sretan što sam uspio živjeti ono pravilo.

očekivala sat razrednika, kad smo bacali kocku i dobili novo pravilo. Naravno, i ja sam s njima radila iskustva i pričala ih, pa i kad nisam uspjela. Tako su otkrili da ni meni nije baš uvijek lako niti jednostavno napraviti nešto dobro.

Razred je specijalan zbog svog sastava, ali nakon godinu dana možemo reći da smo postali tim. Neki učenici su otvorenniji, zadovoljniji, neki se konačno osjećaju prihvaćeni, a oni koji su slabiji u učenju trude se postići što bolji uspjeh. Svi smo sretni kad smo skupa i puno

Nakon što smo tjedan dana živjeli jedno pravilo s kocke ljubavi, trebali smo na sat razrednika donijeti barem jedno iskustvo kako smo ga uspjeli živjeti

(2) Branka Kopilović

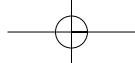
Bila sam jako tužna jer je mene, moju sestru i mamu napustio otac, a jedna cura u razredu mi se jako rugala zbog toga. Prvo mi je bilo jako teško, a onda, nakon što sam bacila kocku – koja je izvrsna ideja – osjetila sam da joj moram oprostiti.

Djeca su vrlo zadovoljno nastavila s kockom prijateljstva i nakon korizme. Nestrpljivo su

puta ozračje koje se stvori među nama ne daje nam da se maknemo iz naše učionice glazbene kulture.

Kada je defektologica u školi čula za ovaj "projekt", kako joj se svidio.

Ja sam se sjetila jedne znakovite rečenice: "Djeca nisu vrčevi koje trebamo puniti, nego su baklje koje bi mi profesori trebali znati upaliti!" ■

DUHOVNOST JEDINSTVA

Božanska diplomacija

Kad netko plače, moramo plakati s njim. A ako se smije, s njim se radovali. Tako križ biva podijeljen i nose ga mnoga pleća, a radost umnožena i mnoga se srca raduju.

Poistovjetiti se s bližnjim, to je put, glavni put da bismo se poistovjetili s Bogom. Glavna cesta, jer u toj ljubavi je spoj dvije prve i osnovne zapovijedi. Poistovjetiti se s bližnjim iz ljubavi prema Isusu, ljubavlju Isusovom, sve dok se bližnji, blago ranjen ljubavlju Božjom u nama, ne htjedne poistovjetiti s nama, u uzajamnoj razmjeni pomoći, idealu, planova, osjećaja. Dok se među dvojicom ne stvore oni bitni elementi zbog kojih bi Gospodin mogao reći o nama: "Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima." (Mt 18, 20). To jest, sve dok ne bude osigurana – koliko to ovisi o nama – Isusova prisutnost, pa da uvijek prolazimo kroz život kao

bratu ne bi svidjelo niti bi Bogu bilo drago. Zna čekati, zna govoriti, zna dostići cilj. Božanska diplomacija Riječi koja je postala tijelom da nas pobožanstveni.

No, ona ima i bitno sebi svojstveno obilježje po kojemu se razlikuje od diplomacije o kojoj svijet govori, pa je tako riječ "diplomatski" često sinonim za suzdržano ili čak lažno.

Božanska diplomacija ima nešto što je veliko i njezino, možda samo njezino: pokreće je dobro drugoga i stoga je lišena svake sjene egoizma.

Ovo životno pravilo moralno bi prožeti svaku diplomaciju, a s Bogom je to moguće učiniti jer On nije samo gospodar pojedinaca, nego i kralj naroda i svakog društva.

Ako svakog diplomata u njegovu djelovanju bude poticala ljubav prema drugoj državi kao prema svojoj domovini, do te će ga mjere prosvjetiliti Božja pomoć da će pridonijeti ostvarivanju takvih odnosa među državama kakvi moraju biti među ljudima. Ljubav je svjetlo i vodilja, pa onaj

Karizma jedinstva i politika / 2

Donosimo još nekoliko antologijskih tekstova iz pedesetih i šezdesetih godina prošloga stoljeća u kojima se iščitava politički potencijal prisutan od samih početaka u karizmi jedinstva

mala putujuća crkva, crkva i tada kada smo kod kuće, u školi, u radionicu, u parlamentu.

Prolaziti kroz život kao učenici iz Emausa s Trećim među nama, koji daje božansku vrijednost svemu našem djelovanju.

Tada više u životu ne djelujemo mi, jadni i ograničeni, sami i slabici. S nama korača Svetog. A tko ostane sjedinjen s Njim, donosi obilan rod.

Od jedne stanice više stanica, od jednog tkiva više tkiva.

Poistovjetiti se s bližnjim u onom potpunom zaboravu sebe što ga posjeduje – a da to ni ne primjećuje, niti za to brine – onaj koji misli na drugoga, na bližnjega.

To je diplomacija ljubavi koja ima mnoge izraze i očitovanja svojstvena običnoj diplomaciji, pa tako ne govori sve ono što bi mogla reći, jer se

tko je diplomat ima sve milosti da bude dobar diplomat.

Neka nam Bog pomogne, a mi se pripravimo kako bi s neba Gospodin mogao vidjeti ovaj novi prizor: svoju oporu ostvarenu među narodima.

Nama to može izgledati san, a Bogu je to pravilo, jedino koje jamči mir u svijetu, jačanje pojedinaca u jedinstvu onog čovječanstva koje već poznaje Isusa.

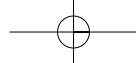
Više mudrosti u vladanju

Danas je politika oružje u službi Sotone, no mogla bi služiti Bogu.

Potrebno je da mnogi prigrle to sredstvo kao križ, ne bojeći se da će se uprljati, bez lijnosti.

U svijetu je mnogo katolika zauzetih u politici,

Chiara
Lubich

no među njima nedostaje veza koja će ih pobraćiti i izvana: nedostaje Isus među njima koji bi ih u svijetu učinio moćnom vojskom u njegovoj službi.

Ako neki misionar živi u Tajlandu ili u Ognjenoj Zemlji, naša vjerska duša osjeća ga svojim bratom i pomaže mu.

Ali ako se jedan katolik bori na političkoj fronti druge države kako bi spasio neki kršćanski zakon, mi ne osjećamo svojom tu njegovu borbu koliko bismo trebali.

Potrebno je unijeti više vjere u politiku, više mistike u praksu, više mudrosti u vladanju, više jedinstva među svima.

Sveopće bratstvo

Trebamo svjesno sudjelovati u svakodnevnom životu koji se kreće oko nas. I to ne samo u privatnom životu, u odnosima rame uz rame s braćom, nego i potpuno svjesni velikih događaja

Photo.com

našeg vremena koji se odvijaju pred našim očima.

U svima trebamo naći svoje mjesto kako bismo kroz njih služili Crkvi, noseći kršćansko nadahnucće u borbe i pobjede, u poraze i malodušnost; doprinijeti da se u vremenu i u društvu filtrira nebeski miris, a ako je to potrebno i moguće, zauzeti prva mjesta u obrani Crkve, protiv vječnih neprijatelja koji je zavijaju u krvavi purpur i slavu.

Ravnoteža kršćanske ljubavi sastoji se u tome da iz našega životnog kutka ljubimo pojedinu dušu koja nam je blizu i da radimo za čitavu crkvenu zajednicu i za zajednicu čovječanstva.

Drži svoje srce otvorenim čitavom čovječanstvu, a nauči i svoja stvorenja da čine isto, kako za tebe ne bi bilo uzaludno što je Isus prošao Zemljom propovijedajući sveopću obitelj!

Tko je blizak čovjeku i služi mu u njegovim sitnim potrebama – kako je to Isus zapovjedio – lako će razumjeti i velike probleme koji muče čovječanstvo; ali onaj tko se – bez ljubavi – od jutra do mraka za stolom bavi velikim svjetskim problemima i o njima raspravlja, na kraju ne razumije ono malo problema što ih ima svaki brat koji živi uz njega.

Bljesak Mudrosti

Nazočnost Isusa među nama, učinak jedinstva, srce je svih naših zajednica, pa tako i političkih. Potrebu da tako bude naslutio je 1962. parlamentarac Tomaso Sorgi koji mi je iz Zastupničkog doma ovako pisao: "Mi koji živimo u srcu ove nesretne politike danomice se uvjeravamo kako ljudski gledajući – pa i sa stajališta najplemenitijih etičkih vrednota – nema nikakve nade u otkupljenje ovoga svijeta skučenog neiskrenošću, borbom, utrkom za moći. Na žalost, ustvrđujemo kako ni same vjerske vrednote ne mogu promijeniti homo politicusa. On ih prihvata samo ako njemu služe i odbacuje čim mu zasmetaju (...). Sam pokušaj individualnog osvajanja (...) čini se nedostatnim. Treba nam blijesak Mudrosti koji bi uzdrmao čitavo čovječanstvo (...)"¹.

To Svetlo Mudrosti može doći samo od Boga koji se, u Isusu privučen našom uzajamnom ljubavlju, nastanjuje među nama, na našim radnim mjestima, i preko nas politički djeluje.

To je bio cilj naše "parlamentarne stanice" u kojoj su se od 1950. do danas članovi promijenili – ponekad su pripadali i različitim strankama – ali se nije promjenio njezin cilj: *učiniti da Isus, po našem jedinstvu, bude nazočan u Parlamentu.*

(Iz izlaganja u Castel Gandolfu 9. lipnja 2000., na prvom susretu Pokreta jedinstva, političkog izraza Pokreta fokolara)

¹ T. Sorgi, Pismo Chiari Lubich, Teramo, 7. veljače 1962. (neobjavljen)

MLADI

(2) mondunite.org

Tjedan ujedinjenog svijeta

Planetarni događaj s tisućama inicijativa koje su animirali mladi Pokreta fokolara kako bi posvuda procvala težnja za sveopćim bratstvom

SIF - Služba informiranja

Od 1. do 9. svibnja u čitavom se svijetu istodobno održala manifestacija pod imenom "Tjedan ujedinjenog svijeta"

Kreativnost, društveno zaloganje, no nadasve skupni veliki cilj: zajedno svjedočiti da je moguće izgraditi ujedinjeni svijet. To stoji iza tisuća inicijativa koje su od 1. do 9. svibnja u čitavom svijetu istodobno pokrenuli mladi Pokreta fokolara u planetarnoj manifestaciji koja se već više od deset godina održava pod imenom "Tjedan ujedinjenog svijeta".

Chiara Lubich ostavila im je zadatku: "U ovom procesu prema jedinstvu ponudite svijetu dušu. A ta duša je ljubav. Oko vas, u svim zemljama gdje živate, pokrenite revoluciju ljubavi".

Mladi su te riječi uzeli ozbiljno. Organizirali su filmske forume, gastronomski natjecanja, nogometne i odbojkaške turnire, okrugle stolove na suvremene teme do kojih je mladima najviše stalo. No također i inicijative u opasnim gradskim četvrtima, na mjestima patnje i napuštenosti. Na svim jezicima i s plakatima u svim bojama.

"Ujedinjeni svijet – suočimo se s izazovom", pod tim je geslom inicijativa krenula 1. svibnja izravnim internetskim prijenosom iz Esztergoma, grada na granici između Mađarske i Slovačke, a završila je isto tako izravnim prijenosom 9. svibnja iz Mumbaya u Indiji. I u tom su indijskom gradu mladi organizirali inicijative u znaku umjetnosti, plesa, sporta, zaloganja za najpotrebnije. Isto su to učinili u gradu Goa i u New Delhiju.

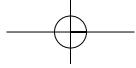
U Coimbatoreu su mladi prionuli inicijativi Arms Down, koju promoviraju Religije za mir. Riječ je o peticiji pokrenutoj na svjetskoj razini, sa zahtjevom državama da smanje utrku u nuklearnom i konvencionalnom naoružanju, kao i vojne troškove, koristeći te fondove za borbu protiv siromaštva i promicanje razvjeta. Do danas je samo u Indiji sakupljeno 300 tisuća potpisa. Inicijativu su podržale osobe svih dobi, u skladu s Gandijevim naukom, koji je govorio: "Budi promjena koju bi želio vidjeti!"

Krajnji cilj je da se u cijelom svijetu sakupi 50 milijuna potpisa.

Izravni prijenos iz Mumbaya nastavio se povezivanjem s mladima u drugim zemljama svijeta. Mladi iz Čilea ispričali su kako se ta zemlja oporavlja nakon jakog zemljotresa u noći 27. veljače ove godine.

Mladi iz Hrvatske Tjedan ujedinjenog svijeta obilježili su sudjelovanje na nacionalnom susretu hrvatske katoličke mlađeži u Zadru.

"Idite naprijed u tom smjeru!" Tim je riječima predsjedica Fokolara Maria Voce ohrabrla mlade na kraju Tjedna ujedinjenog svijeta. I dodala je: "U ovim su godinama Mladi za ujedinjeni svijet sa svih kontinenata poduzimali inicijative za promoviranje jedinstva na svim razinama, i mnogi su koraci učinjeni. Vi ste potvrda tome. Stvorite svjetsku mrežu koja će, zahvaljujući i vašem zaloganju, postati sve gušća i učinite da posvuda procvate težnja prema sveopćem bratstvu!" ■

MLADI

Na 6. susretu hrvatske katoličke mladeži 8. i 9. svibnja u Zadru pod gesлом "Da vaša radost bude potpuna" (Iv 15,11) okupilo se više od 30.000 sudionika. Središnje misno slavlje na Višnjiku predvodio je 8. svibnja zadarski nadbiskup Želimir Puljić, uz koncelebraciju 20 hrvatskih nadbiskupa, apostolskog nuncija u RH Marija Roberta Cassarija, biskupijskih povjerenika za mlade i 400 svećenika. Mladi su došli iz nadbiskupija u Hrvatskoj, BiH, Srijema, Subotice, Zrenjanina, Kotora, Bara te posredstvom Hrvatskoga svjetskog kongresa iz Europe i Argentine.

"Danas sam u molitvi vjernika na misi imao samo jednu nakanu: da radost koju su kušali svi mladi ostane cijeli život u njima i da budu istinski Isusovi svjedoci." Te nam je riječi na rastanku uputio fra Šime kojega smo susreli razgledavajući obnovljeni franjevački samostan u Karinu. U tom mjestu zadarskog zaleđa bila je smještena skupina mladih iz Pokreta fokolara.

Kad bismo željeli u jednoj riječi sažeti dva dana SHKM 2010., rekli bismo radost. Radost smo doživjeli, gotovo dotaknuli, davali, dijelili, njome smo bili obogaćeni, osnaženi, osvjedočeni. Mnogi su uložili u taj projekt radosti, prvenstveno njegov

Upunini radosti

Dolores
Poletto

začetnik, nadbiskup radosti mons. Ivan Prendža, na čijem smo grobu molili u zadarskoj prvoštolnici. Njegovo lice dočekalo i na fotografiji stadiona u Višnjiku. Kao da su se optimizam i radost kojima nas je za života bodrio prelili na mnoštvo od 30.000 okupljenih mladih ljudi.

Vremenske prilike nepredvidive su kao i mladost. Kada smo krenuli iz Zagreba, iznenadila nas je SMS poruka iz Zadra: "Ovdje pljušti kiša".

No, to ne umanjuje radost. Na

odmorištima prepoznajemo mlađe iz zagrebačke nadbiskupije u tamnoplavim prigodnim majicama, mladi iz sisačke biskupije u svjetlijim su tonovima. Na natplatnim kućicama pred Zadrom veselo i sasvim pokislo društvo volontera uz policiju nam izražava dobrodošlicu, dijele nam kape i daju prve upute.

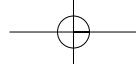
U gradu kišni ugodaj ne umanjuje radost. Na Forumu susrećemo mlade Pokreta fokolara iz Zadra i Splita, iza standa na kojemu je predstavljena Chiara Luce i peticija Arms down. Radost se izražava zagljajima, uzvicima u susretu s njima i s mnogim mladima koji pristižu iz raznih krajeva, poznatih i nepoznatih, sve redom razdragana lica.

Radost se iz procesije preljeva na građane, uglavnom starije dobi, koji s balkona i prozora svojih domova pozdravljaju veličanstvenu procesiju.

"Mladi, budite nositelji radosti, nade i povjerenja!" Tim nas riječima pozdravlja novi pastir zadarske nadbiskupije mons. Želimir Puljić. U zajedništvu s nadbiskupima i biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama, mnoš-

Misno slavlje na 6. Susretu hrvatske katoličke mladeži 8. svibnja održano je na stadionu u Višnjiku u Zadru (gore). 30 000 mladih prelazi stari gradski most na putu prema stadionu (lijevo).

tvo mladih moli i slavi u sabranosti. Prizor je tako različit od onih kojima se prikazuju mladenačka okupljanja u medijima. Snažno, duboko iskustvo euharistije sve nas povezuje.

Nakon subotnjeg slavlja nas i mlade iz Subotice primili su mještani Karina, naselja u zadarskom zaleđu. Ti su nam ljudi otvorili ne samo domove, nego i svoja srca. Svjedoče o boli, o patnji, o ljubavi koja se ogleda u Isusu, u kojem nalaze odgovore na sve. Ljubav koju kušamo velikodušna je i konkretna, u domovima, u druženju sa župljanim tijekom ručka, osnažena i potvrđena zajedničkom svetom misom na kojoj je pjevao glazbeni sastav mladih iz Subotice.

Predvođeni našim domaćinom fra Mladenom posjećujemo u Domovinskom ratu potpuno porušen i nedavno obnovljen samostan u kojem sve svjedoči.

Upravo od 1. do 9. svibnja mladi iz Pokreta fokolara poduzimali su niz inicijativa u Tjednu ujedinjenog svijeta. Misao vodilja bila je graditi mostove sa svakim bližnjim, odnose koji ostaju za vječnost, i tako doprinositi uje-

Predvođeni našim domaćinom fra Mladenom posjećujemo u Domovinskom ratu potpuno porušen i nedavno obnovljen samostan u kojem sve svjedoči.

Riječ domaćina

Sjećamo se susreta u Varaždinu, gdje je pokojni nadbiskup Ivan Prenda ponosno pozvao mlade u Zadar. I mi smo se željno prihvatali odgovorne uloge domaćina.

Zbor mladih počeo se pripremati prije više od godinu dana, a intenzivnije pripreme su počele prije nekoliko mjeseci. Preko tisuću volontera stavilo se na raspolažanje za različite potrebe. Za vrijeme pripremnih sastanaka imali smo prigodu i sami se međusobno bolje upoznati kako bismo stvarno bili srce susreta. Bilo nas je iz cijele nadbiskupije, svih dobi, iz različitih župa, crkvenih pokreta i zajednica.

Jedan od zadataka je bio posredovati između hodočasnika i obitelji koje ih prihvacaaju. Upoznali smo mlade iz cijele Hrvatske kao i obitelji iz naših župa. Bila je radost predstavljati most između njih. Župljani, ali i ostali najrazličitijih uvjerenja, bili su spremni primiti hodočasnike. Ponekad je bilo malo teže udovoljiti svim zahtjevima, o duljini kreveta ili dobi gosta, ali uz malo strpljenja i ljubavi sve smo riješili.

Najvrjednije od svega bilo je zajedništvo vidljivo tijekom cijelog susreta, a posebno kad su se predstavljale pojedine skupine. Svi su se istinski radovali jedni drugima. Potpuna radost ostvarila se na sv. misi. Tu neponovljivu radost koju smo doživjeli međusobno i u susretu s Kristom nosit ćemo zauvijek u srcima i darivati je mnogima.

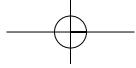
Mladi iz Zadra

dinjenom svijetu. Puno je mostova sagrađeno u ova dva dana, a još jedan u nedjelju poslijepodne, kad smo posjetili brižno uređeni pravoslavni manastir Krupa, smješten podno stjenovite strane Velebita, na izvoru rijeke Krupe. Na početku je pozdravljanje bilo odmjereno, a rastali smo se uz riječi blagoslova. Šetnja u predivnom prirodnom okruženju, neizostavno fotografiranje, razmjena dojmova i za-

jedništvo svega što je ostalo u naprtnjačama, bili su posljednja etapa našeg putovanja.

Navečer pregledavam internetske portale i žalosno primjećujem da gotovo nema ni traga našem događaju. I padaju mi na pamet riječi francuskog novinara Andrea Frossarda: "Vjerujem da kršćanski Bog zna brojati samo do jedan. Ne zanimaju ga mnoštva, ne odlazi na kongrese, niti na zborovanja. Zanima ga samo konkretni, pojedini čovjek. Radi iza pozornice, u tišini, oči u oči. Postoji scena, pričevanje koju svi vidimo: sukobi, buka i spektakl. A postoji i jedna tajna, nevidljiva, koju povremeno susretamo: to je pričevanje ljubavi, Božje ljubavi prema čovjeku i čovjekove ljubavi prema Bogu i prema braći. I samo me ova dimenzija zanima."

Tu smo dimenziju života, mnogi, a povezani u Jednom, u Zadru doživjeli, i iskusili potpunu radost.

MLADI

Uspored bom iz Ivanova Evandelja "Ja sam istinski trs, a Otac moj vino-gradar" Isus nam želi otvoriti oči za stvarnost koja nam često izmiče a može se prepoznati i otkriti čistim srcem, osjetiti u darivanju i spremnosti na žrtvu i nudi nam se u slici vinograda, trsa i loze, rekao je u homiliji nadbiskup Puljić, podsjetivši da je subota, dan kad se slavila misa SHKM-a, povlašteno vrijeme izlaska mladih. "Mnogi vaši vršnjaci i prijatelji koji nisu s nama i tu će večer provesti na raznim mjestima i pokušati u buci glazbe, plesa, alkohola ili droge tražiti smisao, zapravo bježeći od stvarnosti, sebe, života. Nude im se razna mjesta i vinogradi, lažni i neplodni, za ostvarenje života i mladenačkih snova. Ja vas zbog toga pozivam, dragi mladi prijatelji, da izidemo večeras svi zajedno s Isusom. Neka nas on povede u avanturu, u svoj rodni i plodni vinograd. Dopustimo mu da nas napoji vinom svoje ljubavi. Otvorimo mu svoja srca. Otvorimo svoje uši kako bismo čuli i razumjeli njegovu poruku. Isus je riječi iz usporedbe o vinogradu, trsu i lozi izrekao da njegova radost bude u nama i da naša radost bude potpuna", rekao je nadbiskup istaknuvši da radost nije puki prolazni osjećaj koji se rodi u čovjeku kad su zadovoljene sve njegove potrebe. "Koliko smo puta mislili da smo postigli najveću radost, da će nam netko ili nešto priuštiti radost, a ipak smo na kraju osjetili prazninu? Isus nam želi priuštiti pravu i istinsku radost. On nas poziva da budemo radosni. On nam želi darovati radost po svojoj Riječi koja nas oslobađa. Isus nas čini radosnima i jakima kad nas hrani svojim Tijelom, a onda ohrabrene riječju i ojačane svojim tijelom šalje u svijet. Šalje vas, dragi mladi, kako bi u tužnim okolnostima vaše rodbine i

Uломci iz homilije nadbiskupa Puljića na misnom slavlju na Višnjiku 8. svibnja

prijatelja, po vašoj vjeri u pobjedu dobra te po vašim životima i licima izlio radost. Šalje vas da se u društvu s tragovima patnje i trpljenja po vašim rukama koje su spremne pomagati proširi radost. Šalje vas da u Crkvi, koja radi nedosljednosti nekih svojih članova ponekad gubi vjerodostojnost, po vašem mladenačkom oduševljenju i iskrenom prij天上ju uz Krista, učvrsti radost", rekao je nadbiskup Puljić, upozorivši da se ne može svjedočiti niti biti pravi nositelj radosti ako ne ostane u Kristu.

"Dragi mladi prijatelji, često vas zbujuju sumnje mladenačkih godina. Ali ne bojte se! Isus može i želi vašu sumnju pretvoriti u jaku i čvrstu vjeru ako ustrajete u uvjerenju da vas On ljubi, da je trpio, umro i uskrsnuo radi vas, svih nas. Ne dopustite da sumnje, brige i tjeskobe slome i odvoje lozu vašeg života od trsa, Krista. Poznato mi je da vas nekad

zbunjaju padovi, izraz vaših mladenačkih traženja i nesnažanja. Ne bojte se! Krist po sakramantu svoje ljubavi, isповijedi, diže vaše srce i duh te vaše korake čini postojanima kako biste hodili putem radosti", rekao je nadbiskup a mladi potvrdili u dirljivim prizorima susreta sa svećenikom pod stablom, na travi ili tribinama u sakramentu isповijedi.

"Sigurno vas katkad uplaši neizvjesna budućnost! Ne bojte se, jer Isus želi da njegova radost bude u vama kako bi time naša radost bila potpuna. On je Emanuel, s nama Bog! On je Uskrsnuli koji želi ostati s nama kako bismo donijeli mnogo roda i bili njegovi učenici", poručio je nadbiskup; naš život treba urođiti plodovima istine, pravednosti, poštenja, ljubavi, tolerancije, razumijevanja. "Ne osjećamo li kako nam toga nedostaje? Vi ste, dragi mladi prijatelji, pozvani biti nositeljima te radosti.

**mons.
Želimir
Puljić**

*U misnom slavlju
na Višnjiku
sudjelovalo je
20 hrvatskih
nad/biskupa,
apostolski nuncij
u RH Mario
Roberto Cassari,
biskupijski
povjerenici za
mlade i 400
svećenika*

MLADI

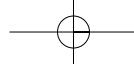
SHKM

našim očima

slike:
Božidar Poljak,
BeZet

INTERVJU

Doc. dr. sc.
Gordana Vilović
u razgovoru
za Novi svijet

Kako biste se predstavili čitateljima Novog svijeta? Što u profesionalnom smislu najviše zaokuplja Vašu pažnju?

Najprije bih se predstavila kao profesorica kojoj se ukazala prigoda u životu da radi s mladima, ovdje u Zagrebu na Fakultetu političkih znanosti gdje sam sveučilišni nastavnik, kao i na Sveučilištu u Dubrovniku, gdje sam stalno zaposlena. Bavim se etikom, poviješću novinarstva, medijima i djecom, medijima i manjinama. Ne osobito važnim stvari-

Željko Scotti

Novinarstvo je lijepa profesija

Doc. dr. sc. Gordana Vilović, profesorica etike novinarstva na Sveučilištu u Dubrovniku i na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu govori za Novi svijet

Željko
Scotti

ma, čini se, ali po meni važnim kad vidimo kako nam izgledaju mediji. U tom smislu je etika moj prvi izbor. Sve češće se i sama pitam čemu sve to, kad se ti mladi novinari u redakcijama ponašaju kao da nikada nisu ni bili na našem fakultetu. Pokazuju sve ono što smo zajednički utvrdili da ne bi trebalo. I to mi je žao.

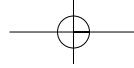
Isus je rekao: "Istina će vas oslobođiti". Što je istina u medijima i kako je tražiti? Zašto je novinarstvo kao profesija izgubilo povjerenje javnosti?

Po meni je istina imperativ i srce samog novinarstva. To bi u svakom trenutku trebalo imati na umu. Dakako, istina je i posljedica novinarskog djelovanja. Imam dojam da ta istina

nije više presudna i da dio ljudi koji se danas nalazi u medijima istinu prepostavlja novcu i nekim potpuno irelevantnim stvarima, samo da bi taj medij preživio. I kad ustanove da vijest nije istinita, čak i prije nego je objavljena, oni nerado odustaju od nje. Zato mi se čini da je i jedan dio javnosti navikao na to. Da im treba zabava, pa makar to bila zabava za jedan sat, jedan dan ili jedan tjedan. Čini mi se da su svi postali zarobljenici, a ne oslobođeni ovakvim novinarstvom kakvo je danas. Prema istraživanjima novinari se ne doživljavaju kao ljudi kojima bi trebalo vjerovati. Ipak, postoje i cvjetovi u novinarstvu, pa ima nade da bi se stvari mogle i pozitivno razvijati.

Kako izgrađivati medijsku kulturu i razvijati etičke principe u novim medijima? (internet, društvene mreže, blogovi, web portal...)

S jedne strane je sjajno da imate mogućnost komunikacije s različitim ljudima, virtualnog susreta s ljudima s kojima se godinama niste sreli niti čuli ili se informirati o nečemu novom što se trenutno dogodilo. S druge strane, meni se čini da taj virtualni svijet sve više počinje zauzimati mjesto koje bi čovjek trebao imati u stvarnosti. Dakle, on više ne djeluje u stvarnosti, nego počinje djelovati iz perspektive virtualnog, pa čak i govori iz te perspektive poput: "Svratit ču do tebe na facebooku" ili "Vidimo se na facebooku". Ne umanjujem vrijednost toga, ali još uvijek

vjerujem da vam živi čovjek može pomoći brže. Mislim da nismo dovoljno obrazovani, osobito mladi ljudi, da bi te medije koristili onako kako treba. Kako protumačiti činjenicu da se grupe mlađih na nekoj društvenoj mreži okupljaju oko poruka da je neka djevojka ružna, da je bezobrazna, ili kad se u ogromnom količinama upotrebljavaju izrazi koje smatramo vulgarnima. Ja ne mislim da je to napredak i da je to dobro za medijsku kulturu. Mladi nisu stekli opću medijsku kulturu i pismenost i nisu se izborili za sustavni dio obrazovanja, od vrtićke dobi pa nadalje. Smatram da, iako ste anonimni čitatelj, ne možete govoriti sve i svašta. Anonimnost često znači egzibicionizam i ponekad počušaj da se zamuti voda i napravi nered. Ljudi koji rade s djecom u osnovnim školama trebaju pozdrav "Dobar dan", "Kako ste" i sl. uvoditi i na društvene mreže te s djecom komunicirati i uključiti se kao stariji u medijsku kulturu i sadržaje na kojima borave djeca i mlađi.

Kako upotrebljavati, promatrati i opažati medije?

Nastavljući se na ovu medijsku pismenost, kod mlađih ljudi treba razvijati kritičnost da ne preuzimaju bezuvjetno sve ono što im se daje, nego da

probaju kritički promatrati i fotografiju i opremu i način kako je prezentirana neka istina koja zapravo uopće nije istina nego je manipulacija. Međutim, to se ne može dogoditi tako da će svi ići na komunikološke škole i studij novinarstva. To se djeci daje od samog početka i to tako da im se ne govori da je televizija grozno

nema radnog vremena, u kojoj dolazite na mesta gdje drugi ljudi nikada neće doći. Sve mi se čini da ta iluzija o profesiji gdje se borite za prava malih ljudi, gdje postajete zastupnik javnosti, gdje postavljate pitanja ljudima u državi do kojih mi ne možemo doći, da je to veoma odgovorno. Jedna trećina mlađih koji upišu

Rank 2009	Country	Rating	Status
81	Antigua & Barbuda	38	Partly Free
	Croatia	38	Partly Free
83	Serbia	39	Partly Free
84	Dominican Republic	40	Partly Free
	Fiji	40	Partly Free
86	Burkina Faso	41	Partly Free
	Mongolia	41	Partly Free
	Mozambique	41	Partly Free
89	Bolivia	42	Partly Free
	Brazil	42	Partly Free

zlo. Roditelji bi trebali surađivati s nastavnicima i kazati da je neki „Big brother show“ loš i da to nije život. Od samog početka djecu treba odgajati za medije. Ne zabranama, već da zajedno pokušaju gledati takav sadržaj i doći do zajedničkih spoznaja i zajedničkih zaključaka o tom sadržaju.

Kako se postaje novinar i što bi trebala značiti novinarska profesija?

Svi mlađi ljudi koji se opredijele za to zvanje misle i uvjereni su, a ja ih podržavam u tome, da je to lijepa profesija. Profesija u kojoj

novinarstvo to i misli, druga trećina misli da je to cool, a treća trećina je tu posve zalutala i od tih ljudi neće biti ništa. Međutim, ova zadnja trećina ljudi u današnjem novinarstvu brže se snalazi jer danas ne trebate lutati na cesti. Možete sjediti u redakciji, surfati po internetu, krasti već gotov sadržaj i potpisivati se svojim inicijalima.

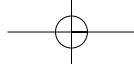
Gubi li se smisao i značaj javnog novinarstva u svijetu i kod nas? Kakvo je trenutno stanje po Vašem mišljenju u javnom novinarstvu i u novinarskoj struci?

Na Zapadu postoje brojni novinari i teoretičari medija koji inzistiraju da novinarstvo bude u službi građana i da im pruža informacije koje ne zatupljuju, već izostavljaju oštricu prema državi, prema vlasti, prema nekim pojavama u društvu. Meni se čini da se novinarstvo kod nas pretvorilo u čistu suprotnost od ovoga i u senzacionalizam. Mislim da treba podržavati ideju javnog novinarstva. Neki europski gradovi imaju besplatne novine. Postoje listovi koje financira grad, gdje ima puno kritičnosti, ali i puno

U izvješću "Sloboda medija 2010.: Globalno istraživanje neovisnosti medija", koje pokriva 196 zemalja svijeta, Hrvatska je svrstana na 85. mjesto s rejtingom 40 i statusom zemlje s "djelomično slobodnim" medijima. To je pad u odnosu na godinu 2009.

Photo.com

NOVINARSTVO JE LIJEPА PROFESIЈA

BeZet

**Radionica
s mladima
u gradiću Faro
u Križevcima
2. siječnja 2010.**

detaljnih informacija korisnih za građane. Naravno da oglašivači zaobilaze ovako koncipirane javne novine. Međutim, novinarstvo kod nas zaista može zaglupljivati jedan dio ljudi. I to je velika šteta.

Što očekuju čitatelji i gledatelji od medija? Kako se zauzimati za pozitivnu ulogu medija?

Dobra vijest nije vijest. Ne mogu mediji napraviti pozitivnu klimu ako je u društvu teško, ne mogu mediji pisati lijepo ako ima puno loših stvari. Ali ima jako puno vrijednih ljudi, jako vrijednih stvari o kojima bi trebalo pisati. I tu vidim da novinari nisu iskoristili sve resurse i nisu se potrudili ili možda njihovi urednici smatraju da ako jedna dobra stvar bude objavljena ili se pripremi za TV Dnevnik, da onda neće moći izvirkivati takozvane headlines na način kako to izvikuju danas. Mene zanima koliko je na našoj javnoj televiziji u headlinesima, kao i u naslovima dnevnih novina, pozitivnih vijesti. Imam dojam da ih je jako malo i da bi se trebao uravnotežiti pristup u informiranju javnosti. Jesu li zaista svi lopovi? Jesu li zaista svi najgori mogući ljudi? Zar zaista nema ni jednog časnog čovjeka o

kojemu bi se moglo pisati? To je temeljno pitanje.

**Kako mediji utječu na djecu?
Odgajaju li mediji današnju djecu?**

Meni se čini presudnim mjesto i uloga roditelja. Ne možemo cijelu krivicu svaljivati na medije. Danas većina domaćinstava ima kabelsku televiziju. I roditelji se trebaju educirati u tome. Prepustiti djecu medijima znači dignuti ruke od njih. Ja mislim da je uloga roditelja uvijek bila jedna od najodgovornijih.

Često smo svjedoci da se u medijima krše prava djece.

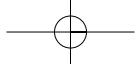
Kad pogledate neke novine, osobito tabloide, vidjet ćete da dominiraju djeca. Djeca izazivaju empatiju i različite osjećaje kod odraslih, posebno kad je riječ o bizarnim tragičnim događajima. Tako djeca nakon jedne traume koju su doživjeli, doživljavaju i drugu koju im naprave mediji. Mislim da bi to trebalo regulirati pravilima u redakciji, ali smo svi svjedoci da ti sadržaji nisu sasvim isčezli iz današnjih medija.

**Citateljica ste Novog svijeta.
Kako biste ocijenili naš časopis?**

Već neko vrijeme dobivam i čitam vaš časopis. Meni je Novi svijet potpuni odmak od svega. To je časopis koji vas može oplemeniti, na trenutak vas izbaciti iz ovog stvarnog svijeta i pokazati kako ima krasnih ljudi, punih dobrote. Ljudi punih dobrote koji dijele. Oni vam se mogu učiniti nestvarnima. Osobito se u teškim vremenima stječe dojam da je puno loših ljudi. To za mene znači taj časopis. Da pročitate ono što je valjano, vrijedno, drugačije, o ljudima koji uopće ne misle da su žrtve zato što pomažu drugima, o ljudima koji su posvetili svoj život. To ja pronalazim u tom časopisu i mislim da je to publicistika koja čini dobro ljudima. To je duhovna okrepa koja nam svima treba. Kad su u pitanju mediji, uvijek je potrebno razgovarati sa svim ljudima, imati želju razvijati dijalog, imati želju slušati i biti otvoren za drugačije. Uvijek je potrebno, kad se pogriješi, kazati: "Oprosti", "Ispričavam se". Oprost pomaže dijalogu.

Posjetili ste i gradić Faro u Križevcima. Kakvi su Vam dojmovi?

Jako lijepi. U Križevcima sam bila drugog dana Nove godine. Nisam uopće dvojila hoću li ići ili ne. Srela sam se sa skupinom mlađih ljudi koji su govorili što oni rade kako bi pomogli ljudima, što je za njih dobrota. Nisam osjetila nikakvu demagogiju, već samo život. To je bio jedan razgovor. Bilo je i pjesme. Zapravo, dan koji bih izdvojila kao nešto lijepo što mi se dogodilo u ovih par mjeseci. Svi ljudi tamo su na istom putu i poštuju se. Osjetila sam to u pjesmi koju su pjevali. Nakon takvog susreta možete biti samo bogatiji. Mene je to natjerala na razmišljanje na koji način i ja mogu doprinijeti.

INICIJATIVE

Usubotu, 15. svibnja 2010. u školi "Dr. Ivan Merz", u Zagrebu, po drugi puta je održano Međunarodno natjecanje za učenike osnovnih škola u okviru projekta PUT K SUNCU. Projektu je cilj upoznavanje lika, djela i poruke blaženoga Ivana Merza, te promicanje vjerskih, moralnih, duhovnih i humanih vrijednosti koje je on živio i ostvario. Natjecanje je organizirala Osnovna škola „Dr. Ivana Merza“ zajedno s Udrugom "Put k Suncu" i Postulaturom bl. Ivana Merza. Za pokretanje i ostvarenje ovoga projekta dao je odobrenje Gradska ured grada Zagreba i Agencija za odgoj i obrazovanje.

Sudjelovalo 250 učenika osnovnih škola iz Hrvatske i Zapadne Hercegovine, a natjecanje je obuhvaćalo pet kategorija: znanje o bl. Ivanu Merzu i njegovom Putu k Suncu, literarni sastavak (proza-pjesma) na istu temu, multimedijijski računalni prikaz Puta k Suncu bl. Ivana, likovni prikaz bl. Ivana i njegova Puta i sportsko natjecanje.

Na početku je sve nazočne pozdravila prof. Lana Šipiljak-Fruk, glavni koordinator cijele manifestacije. Potom je otpjevana po prvi puta himna natjecanja za koju je izabrana pjesma „Hvala ti, Orle Kristov“. Riječi i glazbu napisao je Don Ivan Sutalo iz Mostara. Himnu je izveo ženski dječji pjevački zbor župe sv. Petra iz Zagreba pod ravnateljem prof. Urse Vukman.

Nakon otpjevane himne sve uzvanike i sudionike natjecanja u ime škole „Dr. Ivana Merza“ i njezina ravnatelja g. Zvonka Piljeka pozdravila je njegova zamjenica prof. Mirela Bukač. Postulator bl. Ivana Merza, dr. Božidar Nagy u svome je kratkom pozdravnom govoru naglasio važnost i smisao cijele manifestacije koja se održava

Put k suncu

već po drugi puta. Cilj je ovoga projekta da se mladi upoznaju s bl. Ivanom, s njegovom porukom, s njime se sprijatelje i usvoje i ostvaruju njegove ideje koje vode prema uspjehu i na ovom i na drugom svijetu. Te su njegove ideje i načela izražena u 12 točaka Puta k Suncu što je bila tema i sadržaj ovogodišnjeg natjecanja.

Sve nazočne pozdravio je i ing. Branko Korbar, predsjednik Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika koji su također izabrali bl. Ivana Merza za svoga zaštitnika. Ing. Korbar istaknuo je važnost primjera bl. Ivana Merza za mladež današnjice.

Pozornica na kojoj se odvio program otvorenja bila je ukrašena velikom slikom bl. Ivana Merza kao studenta, koju je prošle godine u svojoj čeliji u Haagu naslikao hrvatski general Ante Gotovina.

Nakon programa otvorenja uzvanici i voditelji skupina okupili su se u prostoriji na 1. katu (engleski kabinet, učionica br. 8) u kojoj je nekada bila bolnička soba gdje je bl. Ivan

proveo posljednja dva tjedna svoga zemaljskoga života i gdje je i umro 10. svibnja 1928. Mjesto gdje je bio bolnički krevet s kojega je bl. Ivan otišao u vječni život za ovu prigodu posebno je bilo uređeno i ukrašeno cvijećem i zapaljenim svijećama.

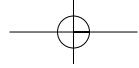
Naslov „Put k Suncu“ kojim je nazvan ovaj natjecateljski projekt uzet je iz poznate izreke s vrpce vijenca što su mladi prijatelji i sljedbenici postavili na grob svoga uzora, bl. Ivana Merza još 1929. g. a u kojoj su kratko saželi cijeli njegov život i poslanje. Ta vrpca s natpisom i danas se čuva u njegovom muzeju u Zagrebu. Natpis u cijelosti glasi: „Hvala ti, orle Kristov, što si nam pokazao Put k Suncu“ tj. put k Isusu Kristu, suncu našega života.

Na završetku natjecanja pobjednicima su dodijeljene nagrade: pehari, medalje (zlatne, srebrne, brončane), te pohvalnice i zahvalnice.

Opširnije na Internetskoj stranici: www.putksuncu.hr

dr. Božidar Nagy

Na završetku natjecanja postulator bl. Ivana Merza, dr. Božidar Nagy pobjednicima je predao nagrade

OBITELJ

Nakon punog radnog vijeka, otišla sam u mirovinu, konačno slobodna od tolikih obaveza. Moj je život bio lijep jer sam uza se imala izvanrednog muža, oca naše dvije kćeri, i čovjeka – profesora moralne filozofije. Radovala sam se što će ga sada moći pratiti na njegovim putovanjima.

Kad sam mu rekla da sam sretna što konačno možemo biti više zajedno, odgovorio mi je: "Više te ne volim". Ostala sam šokirana, činilo mi se da umirem. Bilo je očito da je i prije tražio prigodu da mi to kaže, ali nije imao hrabrosti.

Narednih mjeseci kucala sam na mnoga vrata. Kretala sam se udaljenim dijelovima grada da ne bih susrela nekoga poznatoga. Još sam mislila da bi se sve moglo vratiti na staro. Međutim, on je otišao od kuće, dok su djevojke ostale sa mnom. Ali ja sam ga još voljela (i volim ga). Molila sam: "Gospodine, uzmi me k sebi jer sam pogriješila, nisam uspjela očuvati svoju lijepu obitelj". Slijedilo je razdoblje depresije, pojačane mo-

jim odlaskom u mirovinu. Nakon burnog života provedenog vani, sada sam po cijele dane bila u kući. Shvatila sam da mi je muž bio na posljednjem mjestu. Najprije su bile kćeri, zatim škola, a onda moja mama koja je stanovala daleko i trebala je njezu. Možda on ima pravo. Osjećala sam se krivom. Njemu sam oprostila jer se u gotovo 25

Sam

*Kako započeti nakon napuštanja i traume?
Odakle krenuti? Pripovijesti rastavljenih.*

**Giulio
Meazzini**

Osnovna stanica društva

Obitelj mora postati svjesna da ima veliki projekt i neslućene snage. Po mišljenju Pier Paola Donatija, predsjednika europskih sociologa, obitelj je mjesto gdje nastaju i odgajaju se ljudske vrline. One se odgajaju i preobražavaju u društvene vrline: osjećaj supružnika za besplatnost i prihvatanje kad se rodi dijete, ili prema ostarjeloj osobi. Osjećaj za solidarnost, zajedništvo, komunikaciju, uređenje prostora gdje stanuje i živi. U obitelji se raste u svim tim dimenzijama, odgaja se u shvaćanju da osoba koja prolazi putem nije neprijatelj, nego netko kao ti, s kojim možeš uspostaviti kontakt.

Organizirana svijest. Obitelji se moraju udruživati, moraju biti svjesne važnosti svoje uloge i tražiti podršku i intervenciju države. Ne ljubav niti skrb, nego zauzetost da obitelj postane sposobna odigrati svoju ulogu za opće dobro.

Uz rastavljeni. Preko mreže obitelji i stručnjaka nastojimo ostvariti zajedništvo kao prevenciju krizama, da bismo pomogli mladima u prvim godinama braka, koje su najosjetljivije. Gdje se pojavi problem, mreža to primijeti, upozori i intervenira. U našim skupinama su i rastavljeni, osobe koje su proživjele velike traume i koje u zajednici nalaze podršku za sebe i za odgojni zadatak u njihovom novom životnom položaju.

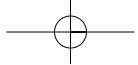
Anna i Alberto Friso, odgovorni za Nove obitelji

godina što smo ih proveli zajedno za nas tri nije mogao više dati.

Nisam osjetila mržnju niti prema ženi s kojom je počeo živjeti. I djevojke su proživljavale veliku bol, ali nisu imale suviše negativan sud o ocu. On je za nas bio legenda.

U tom sam razdoblju došla u kontakt sa svim mogućim pokretnima, a u međuvremenu sam molila: "Gospodine, pomogni mi jer želim biti vjerna svom mužu i stvorenjima koje si mi ti dao".

Nakon mnogo plakanja jednoga sam dana u crkvi našla prospket za marijapoli. Rekla sam kćerima: "Ne znam što je, ali idem upoznati i taj pokret". Našla sam se na skupu među više od tisuću ljudi. Tema je bila identična mojem pitanju: "Bože moj, zašto si me ostavio?" Našla sam braću i sestre, pomoć koju sam tražila. Prihvatile sam se čitanja knjiga Chiare

*Depresija,
osamlijenost,
sažaljenje, bijes...
ali i traženje
smisla svoga
života i želja
za ponovnim
početkom*

Više sam porastao u ovih posljednjih godina nego u četrdeset prethodnih. Ne bih svoj život zamijenio za nijedan drugi.

Bog je ljubav i sigurno ne šalje kušnje veće od naših sposobnosti. Vapio sam nebū i nije se pomaklo. Dogodilo se nešto mnogo veće, Pavao se obratio.

Usredotočio sam se na nutarnji rast, bez oslonaca.

Kolegice me smatraju marsovcem, rijetkim primjerkom, a moja djeca i svi mi govore da moram naći ženu.

Vrijeme proživljeno u samoći izgleda uzaludno utrošeno. No, samo ako se proživljava bez Boga. On ovjekovjećuje svaki trenutak. Treba stići do toga da živimo život i iščitavamo povijest Božjim očima.

Pavao ■

Lubich. Nakon dva mjeseca činilo mi se da i sama mogu živjeti tu duhovnost. No, krivo sam mislila, jer je to duhovnost zajedništva.

Jednoga sam dana u *Citta nuova* pročitala predivan Chiarin tekst i u njegovu svjetlu shvatila svoj život. Možda je moj muž meni postao bogom i priječio mi da vidim Boga. Pomislila sam: "Gospodine, možda si mi ti udaljio muža da bih ja našla tebe, jer si želio da dođem k tebi!"

Ne znam jesam li griješila, no tako sam mislila. Kao što sunce ne vidimo ako je pred njim oblak, a kad oblak prođe, opet ugledamo njegov sjaj, tako je i moj muž bio bog koji mi je priječio da vidim sunce. Rečenica Chiare Lubich koju sam našla u *Citta nuova* glasi: "Iza obrisa našega života stoji Bog sa svojom ljubavlju. On sve želi ili dopušta za naše dobro".

To je bio moj put do Gospodina, put kojim moram ići sama, budući da ćemo preda nj doći jedan po jedan. Njegov posljednji dar je što mogu biti u pokretu Novih obitelji iako sam rastavljena, jer je moj brak živ, istinit.

Anna Maria

Moram reći da...

Noć je najtraumatičnije vrijeme za ostavljenoga, osobito na početku. Dani mi prolaze brzo, uz brojne aktivnosti: od kuhinje teatra, videa, fotografije. Dosađu ne poznajem.

Božje srce sadržava naša srca i srca onih koji su nas ostavili, slijedeći djetinje snove, u potrazi za samima sobom i za nemogućim radostima.

Ljubav znači ljubiti i svoju bol, i

Tata, ako se rastaviš...

S mamom se od početka dobro dogovori u koje sate i u koje dane ćemo biti s tobom, a u koje s njom.

Tata, nauči sve poslove, kuhaj i budi uz nas, jer rastava ostavlja strašne traume na djeci. U školi vidimo da djeca rastavljenih roditelja pate od depresije, anoreksije, bulimije, agresivnosti, delikvencije, droge, alkoholizma.

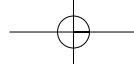
U slučaju da nam ne dopuste da se s tobom susrećemo, tata, ne popuštaj, moramo barem znati da nas tražiš.

Sjeti se da te mi djeca trebamo. Dodji barem pred školu. Ili napiši na ceduljicu "tata te voli" i objesi je u lift. Telefoniraj, nemoj popuštati, pa ćemo se možda preseliti k tebi kad navršimo 18 godina.

Nemoj se izolirati, nemoj se ograničiti na to da plačaš alimentaciju.

Danas se nastoji da pojedinci dobiju pravo na usvajanje djece, ali nama treba i otac i majka. Zato, tata, učini sve da nas ne ostaviš same.

Ernesto Emanuele (*Udruga rastavljenih, Italija*)

ZDRAVLJE

Uljetnim mjesecima izloženiji smo nego inače različitim otrovnim ubodima. U našim krajevima ne žive izrazito otrovni kukci, iako ubodi nekih od njih (npr. pčele, ose/ mogu završiti smrtno, uglavnom zbog alergijske reakcije. Ubodi stršljena su opasniji nego ubodi pčela. Za razliku od ose, pčela ne može izvući svoj žalac nakon

oblozi, te po potrebi antibiotske ili kortikosteroidne masti.

Jedini otrovni pauk u našim krajevima /Jadran, osobito Istra i Ravni Kotari/ je crna udovica. Opasan je ugriz ženke, koja je baršunasto crne boje sa crveno-narančastim pjegama, zaobljenog trbuha, duga 8-18 mm. Na mjestu ugriza vrlo brzo se javlja intenzivna bol,

Otrovni ubodi

uboda pa ona umire, a žalac ostaje u koži. Osa, pak, može ubesti i nekoliko puta.

Na mjestu uboda javlja se bolnost, oteklina, crvenilo te povišenje lokalne temperature. Posebnu opasnost kod uboda insekata predstavlja mogućnost razvoja alergijskih reakcija, pa i anafilaktičkog šoka. Teške posljedice mogu imati i ubodi u području usne šupljine, lokalna oteklina može izazvati gušenje. Na mjestu uboda stavlja se hladni oblog, u slučaju uboda u usnu šupljinu preporučuje se u ustima otapati kocku leda. Lokalno se mogu primijeniti kreme s antihistaminicima ili kortikosteroidima. U slučaju jače alergijske reakcije javiti se u najbližu zdravstvenu ustanovu.

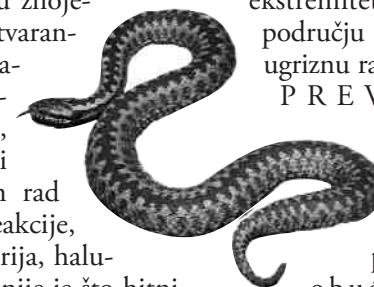
U ljetnim mjesecima smo izloženi i ubodima neotrovnih insekata, kao što su komarci, krpelji, razne vrsta muha i sl. Nakon njihovog uboda na koži se javlja lokalna oteklina, crvenilo i svrbež, a uslijed grebanja može se razviti i bakterijska infekcija. Lokalno se primjenjuju hladni

crvenilo i oteklina. Otrov djeluje na periferni živčani sustav te se javljaju znojenje, pojačano stvaranje sline, povraćanje, jaki bolovi u trbuhi, povišeni krvni tlak, nepravilan rad srca, psihičke reakcije, kao što su hysterija, halucinacije. Najvažnije je što hitnije otići u zdravstvenu ustanovu i primiti specifični antiserum.

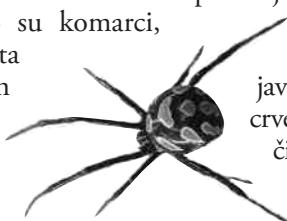
Škorpioni u našem priobalju imaju slab otrov, u području uboda javlja se bol, oteklina, crvenilo te ukočenost, a u liječenju je potrebno primijeniti samo lijekove protiv bolova.

U Jadranu je među najotrovnijim ribama morski pauk, otrovne žljezde smještene su u području prve leđne bodlje, kao i na škržnim poklopčima. Na mjestu uboda javlja se bolnost, oteklina, crvenilo i ukočenost, a zbog činjenice da je njen otrov termolabilan, ubodenim dijelom treba urediti u toplu vodu /50-60 stupnjeva, koliko možemo izdržati a da ne dobijemo opeklane/ i držati 30-60 min.

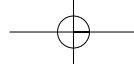
Najotrovnije zmije u našoj domovini su poskok i riđovka. Na mjestu ugriza obično se nalaze dvije ubodne ranice u razmaku od 6-8 mm, iako je moguće da postoji samo jedna ranica ili ogrebotina, sa bolom i oteklinom, a u težim slučajevima potkožna krvarenja i mjeđuri sa krvavim sadržajem. Od općih simptoma se mogu javiti vrtoglavica, mučnina, povraćanje, proljevi, bolovi u trbuhi, a postupno dolazi do razvoja šoka, sa mogućim smrtnim ishodom. Prva pomoć se sastoji od strogog mirovanja, imobilizacije, ako se radi o ugrizu u ruku ili nogu, i hitnog prijevoza do najbliže zdravstvene ustanove, gdje će se primijeniti protuzmijski serum. Ne smije se stavljati led na mjesto ugriza, podvezivati ekstremitete, rezati kožu u području ugriza ili isisavati ugriznu ranu.

P R E V E N T I V N E
M J E R E :
Prilikom odlaska u prirodu preporuča se prikladna odjeća i obuća - planinarske cipele, duge hlače, izbjegavati šarenu odjeću koja privlači kukce. Kožu namazati nekim sintetskim repellentnim sredstvom ili aromaterapeutskim pripravkom od mješavine kvalitetnih eteričnih ulja/lavanda, geranij, čajevac i dr./ u obliku spreja ili losiona. Osobito je potrebno pripaziti gdje stavljamo ruke ili noge prilikom penjanja, odnosno gdje se odmaramo. Ne preporučuje se kampiranje uz stijene ili hrpe kamenja. Nije pametno hodati bosonog, preporuča se izbjegavati mahanje rukama, trčanje i brze pokrete radi tjeranja insekata. Isto tako nije poželjno jesti i pititi slatko na otvorenome jer to privlači insekte. Dobro je sa sobom nositi mobitel.

Mirjana
Grga,
dr.med

EUROPSKE INTEGRACIJE

Nakon kratkog uvoda u institucije Evropske unije promotrimo kako one sudjeluju u donošenju, upravljanju, i izvršenju proračuna. Samim time bit će i jasnija uloga i snaga pojedinih institucija pri odlučivanju u EU. Ovo je vrlo bitno stoga što će i

- a) Parlament i Vijeće prihvataju novi nacrt > proračun se prihvata;
- b) Vijeće odbija, a Parlament prihvata novi nacrt > proračun se prihvata;
- c) Vijeće prihvata, a Parlament odbija novi nacrt > proračun se odbija;

Tko odlučuje o proračunu EU?

Hrvatska sudjelovati u ovom procesu, i na taj način biti dijelom mehanizma koji upravlja tokom novca u uniji.

Prvi korak čini Komisija koja iznosi nacrt proračuna. Vijeće ovom nacrtu pridodaje svoje amandmane i šalje nacrt s amandmanima u Parlament. Parlament može prihvati ovakav proračun (čime se proces završava), odbiti ga, ili predložiti svoje amandmane. Ukoliko se dogodi ovo posljednje, tada Vijeće razmatra amandmane Parlamenta; ako ih prihvati proračun kao takav se prihvata i proces je završen. Ako pak Parlament odbije proračun s amandmanima Vijeća, tada Vijeće i Parlament zajedno sastavljaju novi nacrt proračuna, i odlučuju o (ne)prihvaćanju novog proračuna. Tada se mogu dogoditi sljedeće situacije:

- d) obje institucije odbijaju nacrt > proračun se odbija.

Ukoliko se dogode situacije pod c) ili d) proces kreće ispočetka i Komisija je dužna opet sastaviti novi nacrt proračuna.

Procedura nije baš najjednostavnija, no ima li se u vidu kako će se ovdje odlučivati o tome hoće li se i koliko će se subvencionirati

npr. hrvatski ribari ili proizvođači mlijeka, važno je poznavati ju.

Jednom kada se proračun donio, valja se pitati tko upravlja i kontrolira proračunom? Konačnu odgovornost ima Komisija, no najvećim dijelom (76%) zapravo upravljaju zemlje članice (jasno, u suradnji s Komisijom). Dakle, nadležna tijela zemalja članica zadužena su za odabir subjekata kojima će plasirati novac iz EU proračuna po principu zdravog, tj. razumnog finansijskog upravljanja. To znači da se oni koji upravljaju novcem moraju brinuti da svaki uloženi euro zauzvrat doneše najveću moguću vrijednost. Članice u upravljanju novcem iz proračuna surađuju s Komisijom i sa OLAF-om – Europskim uredom za borbu protiv finansijskih prijevara (nešto poput evropske finansijske policije) kako bi se izbjegle nenamjerne greške, neregularnosti, i protupravna djelovanja. Komisija također sa svojim Internet stranicama svaki mjesec objavljuje stanje proračuna i njegovu implementaciju, te daje i godišnje izvješće.

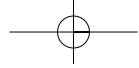
Konačnu kontrolu čini Europski sud revizora, koji daje mišljenje o pouzdanosti, legalnosti, i regularnosti proračunskih transakcija. Revizorski sud ima sjedište u Luksemburgu, a zadužen je osiguravati korektnu implementaciju proračuna.

S ovim se zaključuje „kratki tečaj finacija Evropske unije“, započet prije pet mjeseci.

Nadamo se da su neki pojmovi Evropske unije sada jasniji, odnosno razumljiviji!

**Domagoj
Sajter**

POEZIJA

Barbara

Rappelle-toi Barbara
Il pleuvait sans cesse sur Brest

BARBARA

sjeti se Barbara, bez prestanka je kišilo nad brestom toga dana, a ti si hodala nasmijana prokisla, radosna, očarana, pod kišom sjeti se Barbara, bez prestanka je kišilo nad brestom a ja sam te sreću u ulici Sijama smiješila si se, i ja sam se smiješio ti koju nisam poznavao, ti koja me nisi poznavala sjeti se

sjeti se toga dana ne zaboravi

neki čovjek je stajao u trijemu i viknuo svoje ime, Barbara a ti si po kiši k njemu potrcala radosna, prokisla, očarana u njegov zagrljaj pala

sjeti se toga Barbara, ne ljuti se što ti govorim ti ja kažem ti stima koje volim čak i onima koje sam jednom video ja kažem ti onima koji se vole čak i onima koje nisam upoznao.

sjeti se Barbara i ne zaboravi tu kišu mudru i sretnu, na svome licu sretnom nad ovim gradom sretnim tu kišu iznad mora i iznad arsenalom tu kišu što je pala na brod iz Cezana

oh, Barbara
rat je svinjarija velika i što je s tobom sada pod kišom kanonada ognja, krvi i čelika

a onaj koji te je grlio, zaljubljeno je li umro, nestao ili još uvijek živi

oh, Barbara
bez prestanka kiši nad Brestom jednako kao i tada

ali to nije isto, i sve je srušeno to su porotne kiše, strašne i neutješne to nije oluja više od ognja, krvi i čelika to su naprsto oblaci što kao pseta crkavaju kao pseta što nestaju u mlazu vode nad brestom da trunu negdje daleko, daleko, daleko od bresta od koga ništa ne osta.

Barbara, Barbara

Večer francuske šansone

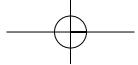
Tom

U dvorani izdavačke djelatnosti Novog svijeta 12. svibnja 2010. upriličena je večer francuske šansone

Usrijedu, 12. svibnja 2010., upriličena je večer poezije u gradiću Faro u Križevcima. Nastupili su gosti pjesnici i pjesnikinje iz Zagreba, članovi Pjesničke udruge Jutro poezije, sad već po treći put. U dvorani izdavačke djelatnosti Novog svijeta, u smiraju dana okupili su se pjesnici i prijatelji poezije; sve nazočne pozdravio je Zdenko Horvat, zasluzni prijatelj umjetnosti iz Fara i član Pokreta fokolara te je najavio večer poezije posvećenu francuskoj šansonu uz nastup Stele Hrvojčec, Željke Kahlik, Antonije Perišić i Josipa Jakova Planinića. U prvom dijelu večeri recitirane su pjesme Jacquesa Preverta uz pratinju šansona koje je pjevao Yves Montand; on je recitirao (CD) prvu pjesmu Barbara, a zatim su se smjenjivale šansone i pjesme koje su govorili gosti pjesnici. U nastavku večeri autori pjesnici govorili su svoje pjesme na opće zadovoljstvo, kako se moglo zaključiti po srdačnom aplauzu publike. Uz svoj prvi nastup na večeri poezije Antonija je govorila veći broj pjesama iz svoje prve zbirke pjesama *Egzodus osjećaja*, koja je prošle godine objavljena u redakciji Novog svijeta. Na kraju programa Zdenko je pročitao stihove Chiare Lubich, a zatim nas je sve pozvao na osvještenje i okrepu u ugordan društveni prostor poznat kao "Biblioteka".

Tu su nas razgovori zbljžili te smo upoznali veći broj profesora; govorilo se i francuski, a upoznali smo i đake iz srednje škole. Pokazalo se da se francuska šansa i nadalje rado sluša, s pripadnom vrlo pristupačnom poezijom.

Autori pjesnici poklonili su nekoliko knjiga pjesama zainteresiranim slušateljima.

DRUŠTVENE IGRE

Igrači:

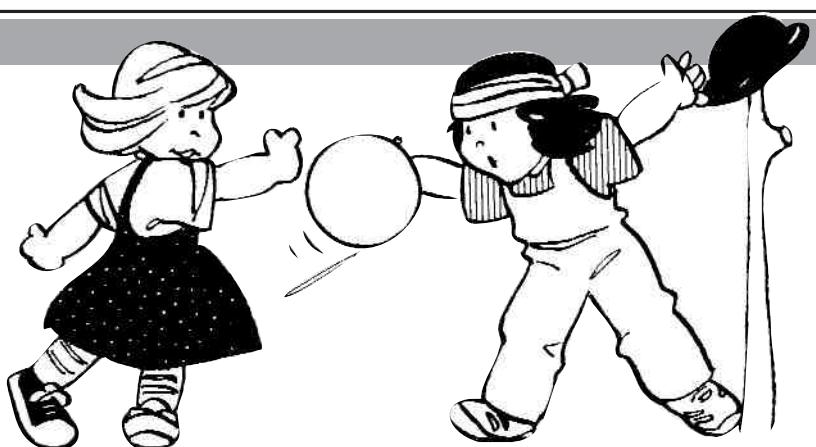
8-30

Potrebno je:

1 šešir
1 kolac od 2 metra
1 lopta

Igra:

zabavna

Opis:

- Sastave se 2 ekipe s jednakim brojem igrača i svaka se postavi na svoju polovicu igrališta. Igrači ne smiju prelaziti crtu dijeljenja i ulaziti u protivničko polje.
- Na središtu igrališta stoji kolac, a na vrhu mu šešir. Oko kolca nacrtan je krug u koji može ulaziti samo sudac.
- Igrači loptom pokušavaju skinuti šešir i tako dobiti bod za svoju ekipu.
- Pobjeđuje ekipa koja prva postigne 10 bodova.
- Pozor! U svakom dijelu igrališta stoji jedan protivnički igrač s povezom na glavi. On pokušava spriječiti igrače da postignu bod i oduzeti im loptu. Oduzetu loptu baca svojoj ekipi na drugu stranu igrališta. On nema pravo skidati šešir i dobivati bodove.

Lopta i šešir

